

Na
Pismo

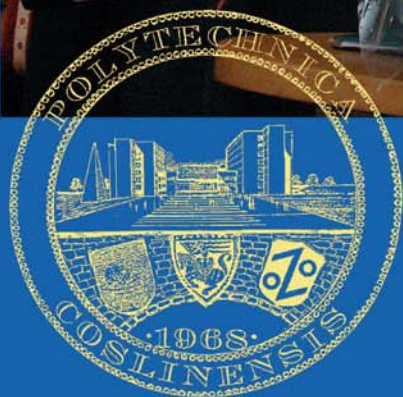
Nr 44

ISSN 1509-2771

temat

Politechniki Koszalińskiej

grudzień 2006

**Doktorat honoris causa
dla profesora Józefa Grochowicza**

INAUGURACJA ROKU AKA
2006/2007

Inauguracja roku akademickiego 2006/2007

Inauguracja roku akademickiego w Politechnice Koszalińskiej odbyła się 4 października w audytorium Uczelni przy ul. Kwiatkowskiego. Przemówienie inauguracyjne wygłosił JM Rektor. Test przemówienia zamieszczamy poniżej.

Zaraz po tym odbyło się ślubowanie przedstawicieli nowych studentów oraz immatrykulacja i wręczenie indeksów, której dokonali: JM Rektor – prof. Tomasz Krzyżyński i prof. Zbigniew Suszyński – prorektor ds. kształcenia. Następnie starsi studenci uroczystie przekazali sztandar studentom pierwszego roku, a Chór Politechniki Koszalińskiej odśpiewał „Gaudeamus”. Na uroczystość specjalnie zaproszeni zostali także najlepsi tegoroczni absolwenci; otrzymali Oni dyplomy z rąk dziekanów swoich wydziałów i prorektora – prof. Tomasz Heese.

W imieniu studentów wystąpiła przewodnicząca Parlamentu Studentów Politechniki Koszalińskiej – Karolina Gikowla, witając się z nauczycielami akademickimi i z nowymi studentami oraz dzieląc się swoimi wrażeniami ze studiów na Politechnice.

Po raz pierwszy w historii naszej Uczelni, w imieniu Parlamentu Doktorantów Politechniki Koszalińskiej, wystąpił przewodniczący Parlamentu, Pan Marcin Łomiak.

Prof. Michał Jasiulewicz – prorektor ds. studenckich, organizacji i rozwoju, odczytał listy i telegramy gratulacyjne, które napłynęły z innych uczelni z okazji inauguracji nowego roku akademickiego.

Na zakończenie Rektor udzielił głosu gościom. Głos zabrali: Jego Ekscelencja Ksiądz Biskup Kazimierz Nycz – Ordynariusz Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej”, poseł Czesław Hoc, wicewojewoda Marcin Sychowski, wiceprezydent miasta Koszalina Jan Kuriata.

Uroczystość zakończył wykład inauguracyjny na temat „Lasery i ich zastosowanie”, który wygłosili prof. nadzw. dr hab. Mirosław Maliński i dr inż. Andrzej Mazurek. Wykład zakończony został pokazem światła laserowych w auli Politechniki. Pokaz zrealizowany został przy pomocy projektora zbudowanego w ramach pracy dyplomowej studenta Wydziału Elektroniki i Informatyki – Piotra Zyska. (AM)

Przemówienie inauguracyjne

4 października 2006 roku

JM Rektor prof. dr hab. inż. Tomasz Krzyżyński

Wysoki Senacie, Dostojni Goście, Szanowni Pracownicy i Studenci Politechniki Koszalińskiej!

Mam wielki honor powitać Państwa na trzydziestej dziewiątej inauguracji roku akademickiego 2006/2007 w Politechnice Koszalińskiej. Dla społeczności akademickiej naszej Uczelni będzie to kolejny rok wytężonej pracy, zaś dla studentów pierwszego roku rozpoczęcie nowego etapu w życiu, etapu wypełnionego zdobywaniem wiedzy i doświadczeń, które ukształtują przyszłość większości z was.

Serdecznie witam naszych gości, którymi są:

Henryk Rupnik – wicemarszałek województwa zachodniopomorskiego, **Marcin Sychowski** – wicewojewoda, **Jan Kuriata** – wiceprezydent Koszalina, **Ryszard Osiowy** – starosta koszaliński, **Czesław Hoc** – poseł PiS, **Stanisław Wziątek** – poseł SLD, **prof. Włodzimierz Kiernożycki** – rektor Politechniki Szczecińskiej, **dr hab. Danuta Gierczyńska** – rektor Pomorskiej Akademii Pedagogicznej, **dr Dariusz Jastrząb** – ksiądz rektor Seminarium Duchownego, **prof. Wiesław Skrzypczak** – prorektor ds. rozwoju i współpracy z gospodarką Akademii Rolniczej w Szczecinie, **Andrzej Żebrowski** – przedstawiciel sejmiku, **Andrzej Kubiak** – dyrektor Miejskiej Energetyki Ciepłej, **ppłk Jerzy Ostapko** – z Centrum Szkolenia Sił Powietrznych w Koszalinie, **plk Józef Michalak** – zastępca komendanta ds. logistycznych Centralnego Ośrodka Szkolenia Straży Granicznej, **Andrzej Kondaszewski** – dyrektor Wojewódzkiego Szpitala Zespolonego, oraz radni: **Wiesław Madej**, **Jan Będkowski**, **Marek Łęgowski**, **Stefan Turowski**.

Witam dyrektorów szkół średnich oraz innych placówek oświatowych i instytucji kultury, witam przedsiębiorców, dyrektorów koszalińskich zakładów pracy, przedstawicieli orga-

nizacji społecznych i związków zawodowych. Witam dziennikarzy prasy, radia i telewizji.

Serdecznie witam wszystkich, byłych i obecnych pracowników naszej Uczelni oraz studentów, a szczególnie wkraczających w progi Politechniki Koszalińskiej studentów pierwszego roku. Witam absolwentów naszej Uczelni, a szczególnie tych, którzy osiągnęli najwyższe wyniki w nauce. Witam członków Stowarzyszenia Wspierania Rozwoju Politechniki Koszalińskiej, witam wszystkich uczestników dzisiejszej uroczystości i proszę o wybaczenie jeśli kogoś nie wymieniłem.

Wysoki Senacie, Dostojni Goście,

za chwilę będą Państwo świadkami niezwykle ważnego wydarzenia – przedstawiciele studentów pierwszego roku złożą w imieniu swych koleżanek i kolegów uroczyste ślubowanie, po czym nastąpi uroczyste przekazanie sztandaru Politechniki Koszalińskiej. Następnie najlepsi z naszych tegorocznych absolwentów otrzymają dyplomy, a dzisiejsze spotkanie zakończy wykład inauguracyjny, który wygłosi Pan Profesor **Mirosław Maliński wraz z zespołem** z Wydziału Elektroniki i Informatyki. Całą zaś uroczystość wzbogaci pieśń w wykonaniu Chóru Akademickiego Politechniki Koszalińskiej pod dyktando Pana dr. **Marka Bohuszewicza**.

Szanowni Państwo, Drodzy Studenci,

spotykamy się w dniu ważnym i szczególnym – dniu inauguracji kolejnego roku akademickiego. To w historii Politechniki Koszalińskiej już 39. rok istnienia.

Wiele dobrego za nami, ale mam głębokie przekonanie, że przed nami jeszcze więcej. Te słowa kieruję szczególnie do Was – drodzy pracownicy Politechniki Koszalińskiej, bo to Wy jesteście siłą napędową naszej Uczelni, Wy stanowicie o jej wartości,

c.d. na str. 5

Spis treści

Inauguracja roku akademickiego. Przemówienie inauguracyjne	3
Doktor honoris causa Politechniki Koszalińskiej – prof. Józef Grochowicz	4
Konferencja Rzeczników Prasowych	9
Nominacja profesorska – prof. Tomasz Krzyżyński	11
Habilitacje	12
Doktoraty	16
Pożegnania	18
Prof. Leslie Baruch Brent	19
Miejsce “Nowego Cmentarza Żydowskiego”	20
Współpraca – Energia – Biznes	21
Jubileuszowy “Bieg po indeks”	22
Konferencja studentów nowego instytutu – INiE	24
Z życzeniami dla Jubilata prof. Wojciech Kacalak	25
Pracownia Fotogrametrii i Teledetekcji	27
Nowe laboratorium	29
Jesteśmy	30
W stronę synestezji	31
“Kompozycja brył i płaszczyzn”	33
•dźbło trawy i kropla rosy	35
Znak – Logo – Logotyp	36
„Działaj lokalnie” – szansą dla aktywnych	37
Międzynarodowa wymiana młodzieżowa – Turcja, Ankara	37
Festiwal Nauki	38
Juwenalia 2006... Czy może być jeszcze lepiej?	39
Kreślarnia na topie	40
Mistrzyni Świata po raz drugi	41
III sezon w ekstraklasie	42

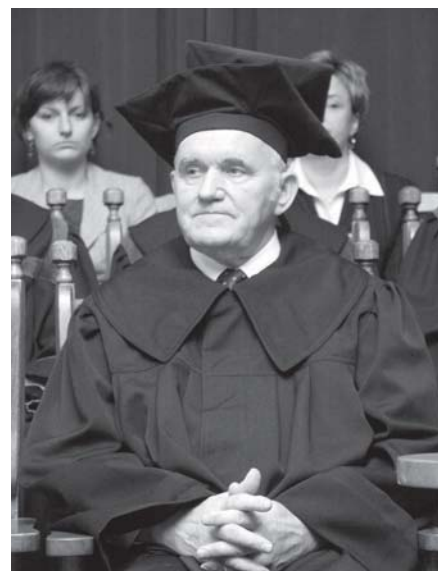
Doktor honoris causa

21 czerwca 2006 roku, po uwzględnieniu znakomitych recenzji zatwierdzonych przez Senat Uczelni: Politechniki Łódzkiej, Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, Akademii Rolniczej im. Hugona Kollątaja w Krakowie – Senat Politechniki Koszalińskiej nadał godność doktora honorowego **Profesorowi Józefowi Grochowiczowi** z Akademii Rolniczej w Lublinie. Profesor jest wybitnym uczonym w dziedzinie nauk rolniczych, a zwłaszcza inżynierii procesowej i aparaturze przemysłu spożywczego. Promotorem w procedurze nadania tytułu doktora honoris causa był prof. dr inż. Daniel Dutkiewicz z Morskiego Instytutu Rybackiego w Gdyni, a recenzentami byli: prof. dr hab. inż. Andrzej Heim z Politechniki Łódzkiej, prof. Janusz Budny z Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, prof. dr hab. inż. Rudolf Michałek z Akademii Rolniczej w Krakowie.

Uroczyste posiedzenie Senatu Politechniki Koszalińskiej, podczas którego uhonorowano Profesora tym zaszczytnym tytułem, odbyło się 25 października 2006 roku w audytorium Politechniki przy ulicy Kwiatkowskiego. Uroczystość prowadził Rektor Politechniki Koszalińskiej – prof. Tomasz Krzyżyński, a laudację wygłosił Promotor – prof. Daniel Dutkiewicz.

W dalszej części uroczystości przemawiali również: prof. dr hab. Aleksander Brzostowicz z AR w Szczecinie, prof. dr hab. Krzysztof Czernaś z AR w Lublinie – Prorektor ds. Kadr i Organizacji, prof. dr hab. inż. Tadeusz Rawa z UW-M w Olsztynie – Dziekan Wydziału Nauk Technicznych, dr inż. Janusz Gradowski – prezes SIITMP w Warszawie, dr hab. Agnieszka Wierzbicka z SGGW w Warszawie.

Na zakończenie uroczystego spotkania doktor honoris causa – prof. Józef Grochowicz wystąpił z okolicznościowym wykładem. Całe spotkanie uświetnił Chór Akademicki Politechniki Koszalińskiej, który na zakończenie wykonał

uroczystą pieśń, dedykowaną Doktorowi Honoris Causa.

W uroczystości udział wzięli również: prof. dr hab. inż. Józef Benedykt Flizikowski z ATR w Bydgoszczy, prof. nadzw. dr hab. inż. Wojciech Weiner z ATR w Bydgoszczy, prof. dr hab. Kazimierz Sadkiewicz z ZBPP w Bydgoszczy, dr inż. Krzysztof Gerlach z Politechniki Gdańskiej, prof. dr hab. Wiktor Obuchowicz z AR w Poznaniu, prof. dr hab. Marek Kuna-Broniowski z AR w Lublinie, prof. dr hab. inż. Bohdan Dobrzański z IA PAN w Lublinie, prof. dr hab. inż. Adam Krysztofiak z AR w Poznaniu, prof. dr hab. Czesław Dominik Rzeźnik z AR w Poznaniu, prof. dr hab. inż. Leszek Jan Powierża z KTR PAN w Warszawie, prof. dr hab. Wiesław Piekarski z AR w Lublinie, prof. dr hab. Ignacy Niedziółka z AR w Lublinie, prof. nadzw. dr hab. Stanisław Pietruszewski z AR w Lublinie, prof. dr hab. Kusińska Elżbieta z AR w Lublinie, prof. dr hab. Mirosława Wesołowska-Janczarek z AR w Lublinie, prof. dr hab. inż. Janusz Budny z UW-M w Olsztynie, dr inż. Andrzej Griegier z AR w Szczecinie, prof. dr hab. inż. Edmund Dulcet z ATR w Bydgoszczy, prof. dr hab. inż. Zygmunt Zander z UW-M w Olsztynie, prof. dr hab. inż. Lidia Zander z UM-W w Olsztynie, dr Andrzej Pułtorak z SGGW w Warszawie, prof. dr hab. Leszek Romański z AR we Wrocławiu.

(AM)

c.d. na str. 7

Na temat – Pismo Politechniki Koszalińskiej. ISSN 1509-2771, Nr 44, grudzień 2006.

Wydawca: Politechnika Koszalińska. Adres redakcji: 75-453 Koszalin, ul. Śniadeckich 2, budynek A, piętro VI, pok. 616, tel. (094) 3478616, fax (094) 3460374, www.tu.koszalin.pl, e-mail: amarkiew@tu.koszalin.pl

Redakcja: Andrzej Markiewicz, zdjęcia: Adam Paczkowski, Sławomir Mlazga, autorzy artykułów, współpraca: Piotr Zaczek.

Redakcja zastrzega sobie prawo do wprowadzania zmian, skracania i adjustacji tekstów. Łamanie, okładka: Andrzej Markiewicz. Druk: INTRO-DRUK, Koszalin.

bo tę wartość współtworzyście, to dzięki Waszej pracy na każdym stanowisku, dzięki Waszym staraniom i wsparciu nasza Politechnika osiąga sukcesy, to Wy kreujecie wizerunek naszej uczelni i spełnianie jej najważniejszą misję, którą jest nauczanie.

Droży Studenci pierwszego roku, dla Was rozpoczyna się nowy etap w życiu, droga, którą obraliście nie będzie łatwa, ale zapewniam Was, że jest to jedyna droga do osiągnięcia najważniejszej z ludzkich potrzeb, a mianowicie potrzeby samorealizacji. Ku pokrzepieniu Waszych serc przytoczę słowa Roya Fullera, które stanowią motto tegorocznej inauguracji: **“Wszystko jest trudne, nim stanie się proste”**.

Jeśli tylko zechcecie, a poparte to będzie Waszą wytężoną pracą, to w dorosłe życie wejdziecie śmiałym krokiem i sprostacie wszystkim zadaniom, jakie dorosłość przed wami postawi. Studia na naszej Uczelni wszystkim wam w tym pomogą, pozwolą zdobyć wiedzę i doświadczenie, z którego w przyszłości będziecie korzystać. I to, co do tej pory wydawało się nieosiągalne, stanie się zrozumiałe, przejrzyste i do zdobycia. Stanie się proste. Głęboko w to wierzę.

Szanowni Państwo, Droży Studenci,

“Wszystko jest trudne, nim stanie się proste” – ta maksyma dotyczy każdego z nas. Wszyscy bowiem niejednokrotnie stajemy przed zadaniami, które wydają się nas przerastać, wydaje nam się, że im nie sprostamy. Niejednokrotnie w odruchu pewnego rodzaju ucieczki chcielibyśmy się wycofać, zawrócić z obranej drogi. Ale doświadczenie pokazuje, że to, co początkowo wydawało się nas przerastać, po pewnym czasie okazuje się coraz prostsze i z łatwością stajemy na wysokości zadania. Na tym polega dorosłość i dojrzałość – odważnie podejmujemy nawet trudne zadania, ufając, że **“wszystko jest trudne, nim stanie się proste”**.

Szanowni Państwo, Droży goście,

motto dzisiejszej inauguracji zdaje się potwierdzać historia Politechniki Koszalińskiej. Powstanie i ciągły rozwój Uczelni wydawały się także przedsięwzięciem, przerastającym wszelkie wyobrażenia. A jednak cierpliwością i ogromną pracą wielu setek ludzi udało się stworzyć uczelnię o niezwykle ważnej roli w regionie, proponującą świetne i różnorodne wykształcenie, a wielu jej absolwentom solidny bagaż wiedzy i doświadczenia, które pomagają im teraz na otwartym rynku pracy całej Europy.

Nie można również zapominać, że znaczący wpływ na losy naszej Uczelni miały warunki zewnętrzne, w których funkcjonowała. Mimo często niesprzyjających w przeszłości warunków zewnętrznych, Uczelnia rozwijała się i rozwija dzięki konsekwencji w działaniu i wyobraźni władz Uczelni, ludzi kierujących wydziałami, instytutami, katedrami i innymi jednostkami.

Dzięki takiej postawie i pracy całej społeczności Politechniki Koszalińskiej, tylko ostatnie lata przyniosły uzyskanie najwyższych uprawnień akademickich w dwu dyscyplinach nauk technicznych oraz praw doktoryzowania, w liczbie zapewniającej Uczelni autonomię w zakresie stanowienia prawa wewnętrznego. W dorobku Uczelni jest również wzbogacenie oferty edukacyjnej do 11 kierunków kształcenia i uruchomienie studiów doktoranckich na dwu wydziałach technicznych. Znaczący jest przy tym rozwój kadry naukowej, wśród której 114 osób to profesorowie i doktorzy habilitowani, rozwój badań naukowych i współpracy zagranicznej, a także rozwój innych dziedzin działalności, między innymi inwestycyjnej, dzięki której w dużym stopniu poprawiły się warunki pracy i studiowania w Politechnice.

Kolejnym, niezwykle ważnym momentem, który wydawał się trudny i skomplikowany, był moment wejścia Polski do struktur Unii Europejskiej, a co za tym idzie, stanięcie w szranki jeszcze większej konkurencji na rynku edukacyjnym. Do tego momentu przygotowaliśmy się przez wiele lat, rozwijając współpracę z uczelniami całej Europy, uczestnicząc w międzynarodowych programach badawczych i edukacyjnych, czy biorąc aktywny udział w pracach największych organizacji akademickich Europy. Dzięki temu Politechnika Koszalińska może uczestniczyć aktywnie w realizacji Procesu Bolońskiego, może współuczestniczyć w budowaniu wspólnej dla Zjednoczonej Europy przestrzeni edukacyjnej i badawczej oraz skutecznie podjąć rywalizację na rynku usług edukacyjnych na Starym Kontynencie. Kolejny raz to, co pierwotnie wydawało się nie do osiągnięcia, okazało się w zasięgu naszych możliwości, stało się “proste”.

Wysoki Senacie, Dostojni Goście,

na swym czerwcowym posiedzeniu Senat Politechniki Koszalińskiej uchwalił nowy statut naszej Uczelni. Jestem przekonany, że ten statut będzie stanowił solidną podstawę dalszego rozwoju naszej Uczelni w nadchodzących latach, że będzie sprzyjał tworzeniu nowych kierunków kształcenia oraz szybszemu podnoszeniu kwalifikacji zawodowych nauczycieli akademickich, szczególnie tych najmłodszych, którzy będą w przyszłości stanowili kadre naukowo-dydaktyczną Uczelni. Wzrosnie również znaczenie i rola Senatu, w którym reprezentowane będą silniej kierunki kształcenia oraz najbardziej efektywne dyscypliny naukowe, i w którym studenci i doktoranci będą mieli należytą reprezentację.

Nowe prawo o szkolnictwie wyższym obliguje nas również do zbudowania bazy kadrowej opartej o nauczycieli akademickich, dla których Politechnika Koszalińska jest tzw. podstawowym miejscem pracy, którzy tworzą kadre niezbędną do prowadzenia studiów drugiego stopnia, oraz nauczycieli akademickich, którzy stanowią kadre niezbędną do prowadzenia studiów pierwszego stopnia lub stanowią niezbędne minimum do nadawania stopni naukowych. Oczekiwane są również zmiany w sposobie finansowania uczelni publicznych, w którym za podstawowe miary przy ustalaniu wysokości dotacji będą brane wskaźniki dotyczące liczby studentów i pracowników, przy jednoczesnym zachowaniu proporcji w zakresie zapewnienia jakości kształcenia, wskaźniki związane z tak zwaną “mocą naukową” uczelni oraz “umiędzynarodowieniem” studiów, czyli udziałem społeczności akademickich w realizacji Procesu Bolońskiego. Pomimo pewnej dozy niepewności jestem przekonany, że jesteśmy dobrze przygotowani na nadchodzące zmiany, i kolejny raz to, co początkowo wydawać by się mogło **“trudne”** do osiągnięcia, okaże się w zasięgu naszych możliwości, stanie się **“proste”**.

Szanowni Państwo,

jest jeszcze wiele innych zadań, których nie wymieniałem, ale które na pewno zrealizujemy – przy udziale wszystkich pracowników Politechniki Koszalińskiej. Szczególnie liczę na życzliwe wsparcie senatu naszej Uczelni oraz jej prorektorów, Pana Profesora **Tomasza Heese** – prorektora ds. nauki i współpracy z gospodarką, Pana Profesora **Zbigniewa Suszyńskiego** – prorektora ds. kształcenia i Pana Profesora **Michała Jasiulewicza** – prorektora ds. studenckich, organizacji i rozwoju. Liczę również na wsparcie ze strony organów jednoosobowych naszej Uczelni – kierowników podstawowych jednostek organizacyjnych, dziekanów i dyrektorów jednostek dydak-

tycznych, na których spoczywa wielka odpowiedzialność za prawidłową realizację procesu dydaktycznego i prowadzenie badań naukowych na wysokim poziomie.

Są to: Pan Profesor **Kazimierz Szymański** – dziekan Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska, Pan Profesor **Czesław Partacz** – dziekan Wydziału Ekonomii i Zarządzania, Pan Profesor **Henryk Budzisz** – dziekan Wydziału Elektroniki i Informatyki, Pan Profesor **Leon Kukielka** – dziekan Wydziału Mechanicznego, Pani Doktor **Monika Zawierowska-Łozińska** – dyrektor Instytutu Wzornictwa, Pan Profesor **Bolesław Andrzejewski** – dyrektor Instytutu Neofilologii i Europeistyki (na dzisiejszej uroczystości Instytut reprezentuje Pani Doktor **Anna Mrożewska**).

Bardzo ważną i odpowiedzialną funkcję pełnią organy kolegialne naszej Uczelni. Obok najważniejszego – senatu, są to rady wydziałów i instytutów. Liczę na wsparcie z ich strony dla pracy dziekanów wydziałów i dyrektorów instytutów, na ich aktywny udział w tworzeniu nowych programów studiów, opartych na nowych standardach kształcenia dwustopniowego.

Liczę również na wsparcie i dalszą dobrą pracę na rzecz naszej Uczelni kilkuset pracowników administracji i obsługi. Tym wielkim zespołem kieruje Kanclerz – Pan dr **Artur Wezgraj**, któremu pomagają zastępcy – Pani mgr **Małgorzata Jucha** – nowy kwesor naszej Uczelni oraz Pan mgr inż. **Michał Malatyński** – zastępca kanclerza do spraw technicznych. Na ręce kanclerza składam podziękowanie za szczególną aktywność kierowanych przez Pana zespołów w pozyskiwaniu środków na remonty i inwestycje, ze źródeł krajowych i europejskich. Panu osobiście dziękuję za współdziałanie przy tworzeniu dobrego wizerunku naszej Uczelni, w szczególności w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego, często wbrew działaniom niektórych uczestników życia publicznego w naszym regionie.

Szanowni Państwo,

w ubiegłym roku akademickim dwudziestu pracowników i doktorantów naszej Uczelni uzyskało stopień naukowy doktora, trzech – stopień naukowy doktora habilitowanego, a dwóch –

– tytuł naukowy profesora. Za zgodą senatu naszej Uczelni, wystąpiliśmy z wnioskami o przyznanie odznaczeń państwowych i resortowych naszym pracownikom. Wzorem roku ubiegłego, promocje doktorskie oraz wręczenie odznaczeń, odbędą się w dniu 8 czerwca przyszłego roku, w czasie uroczystości związanych ze świętem Uczelni, na które już dzisiaj serdecznie zapraszam.

Tak jak w latach ubiegłych, tak i w minionym roku akademickim, nasi studenci zdobywali nagrody za swoje osiągnięcia. Jednym z wygranych jest Przemysław Jan Majchrzak, student Instytutu Wzornictwa, który został laureatem ogólnoeuropejskiego konkursu “Student Lighting Design Awards”. Za projektował on lampę “The Leaf of Grass”.

Szanowni Goście, Pracownicy i Studenci Politechniki Koszalińskiej,

dzisiejszą uroczystością inaugurujemy rok akademicki 2006/2007. Rozpoczyna go 12.700 studentów, z których 2.700 to studenci pierwszego roku. Będą oni studiować na czterech wydziałach i w dwóch instytutach, na 11 kierunkach studiów i ponad 50 specjalnościach. Mam nadzieję, że będzie to rok dobry i pełen sukcesów, nie tylko w działalności dla Uczelni podstawowej, ale także kulturalnej i sportowej. Wszystkim Państwu dziękuję za dotychczasową pracę na rzecz Uczelni, za udział w jej rozwoju i sukcesach, za skuteczne budowanie jej pozycji i coraz lepszego wizerunku.

Wysoki Senacie, Dostojni Goście,

wielki to dla mnie zaszczyt i honor gościć Państwa na dzisiejszej inauguracji. Obecność Państwa świadczy bowiem o roli i znaczeniu, jakie przypisują Państwo naszej Uczelni, jakie miejsce zajmuje ona w środowisku lokalnym, jak ważną rolę pełni w Koszalinie i regionie. Mam przy tym wielką nadzieję, że pozostaną Państwo ambasadorem naszych działań w swoich środowiskach.

Wszystkim obecnym na dzisiejszej uroczystości serdecznie dziękuję za przybycie, życząc jednocześnie wszelkiej pomysłowości w pracy i życiu osobistym.

Vivat Politechnika! Vivant Professores!

Doktor honoris causa Politechniki Koszalińskiej

– prof. dr hab. inż. Józef Grochowicz

W uzasadnieniu wniosku o przyznanie honorowego doktoratu prof. Józefowi Grochowiczowi, dziekan Wydziału Mechanicznego Politechniki Koszalińskiej – prof. Leon Kukielka, napisał:

Tytuł i godność doktora honoris causa Politechniki Koszalińskiej nadawany jest ludziom wybitnym, którzy osiągnęli już wszystkie szczeble kariery naukowej, a swymi dokonaniem i osiągnięciami naukowymi kreują postęp cywilizacyjny, mającym zasługi w rozwoju ludzkości, albo też ludziom, którzy wnieśli w ten rozwój wkład równie cenny, choć niekoniecznie naukowy.

Wydział Mechaniczny, który z racji posiadanych uprawnień jest wnioskodawcą nadania tej najwyższej godności akademickiej, pragnie, by nadanie tego tytułu dla prof. zw. dr. hab. inż. Józefa Grochowicza, było nie tylko szczególnym wyróżnieniem wybitnego Profesora i Człowieka, ale przede wszystkim wyróżnieniem Osoby o wybitnym dorobku naukowym, wielkiej życzliwości, staranności w swych dziełach oraz umiejętności jednoczenia ludzi dla osiągnięcia niezwykle celów.

Nadanie tytułu i godności doktora honoris causa Politechniki Koszalińskiej Profesorowi Józefowi Grochowiczowi jest dobrą okazją do wykazania, iż dzieła ludzi twórczych są trwałe, a ich powstawanie jest wynikiem kumulacji niezwyklej pracowitości, sprawności, dynamizmu osobowości nastawionej na rozwój, życzliwości dla innych, umiejętności współdziałania i jednoczenia ludzi.

Politechnika Koszalińska od wczesnych lat osiemdziesiątych, zwłaszcza Wydział Mechaniczny w zakresie inżynierii

żywności, dzięki Profesorowi Józefowi Grochowiczowi, zyskał szansę korzystnego rozwoju, którą wykorzystał w takim stopniu, iż obecnie możliwe jest w tej szczególnej formie Jego wyróżnienie, jako Człowieka, który ma w tym wielki i trwały udział, o czym chcemy poprzez nadanie godności doktora honoris causa zaświadczyć i uczynić nieprzemijającym.

* * *

Profesor Józef Grochowicz urodził się w 1 stycznia 1936 roku w Borowinie w woj. lubelskim. W roku 1959 uzyskał tytuł inżyniera, a w roku 1961 magistra rolnictwa na Wydziale Rolniczym ówczesnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Lublinie. W roku 1965 uzyskał stopień naukowy doktora w dziedzinie nauk rolniczych, a w roku 1970 – stopień naukowy doktora habilitowanego w dyscyplinie techniki rolniczej. W roku 1988 uzyskał tytuł profesora. Jest wybitnym, uznanym w kraju i za granicą specjalistą w dyscyplinie inżynierii rolniczej, w zakresie technologii rolno-spożywczych, badań właściwości fizycznych i technologiczno-przetwórczych zbóż, procesów i konstrukcji urządzeń przetwórstwa zbóż oraz produkcji pasz. Profesor jest twórcą nowych technologii termobarycznej obróbki surowców roślinnych.

Profesor Józef Grochowicz w latach 1977–1980 był dziekanem Wydziału Techniki Rolniczej Akademii Rolniczej w Lublinie, w latach 1984–1991 był dyrektorem Instytutu Eksploatacji Maszyn Spożywczych Wydziału Techniki Rolniczej AR w Lublinie, natomiast w latach 1979–1981 pełnił funkcję wicedyrektora Instytutu Techniki Rolniczej AR w Lublinie.

Podstawowym miejscem pracy Profesora Józefa Grochowicza jest Akademia Rolnicza w Lublinie, gdzie kieruje Katedrą Maszynoznawstwa i Inżynierii Przemysłu Spożywczego. Efektem Jego aktywności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej jest stworzenie ośrodka naukowo-dydaktycznego inżynierii procesów oraz konstrukcji i eksploatacji przemysłu spożywczego. W latach 1970–1971 odbył staż naukowy w Instytucie Obróbki i Przetwórstwa Produktów Rolnych (IBVL) w Wageningen (Holandia). Zdobytą wiedzę i wzorce organizacji i rozwoju nauki wykorzystał w tworzeniu w Polsce całkowicie nowej specjalności – inżynierii przetwórstwa rolno-spożywczego. Będąc promotorem licznych prac doktorskich, a następnie opiekunem naukowym przewodów habilitacyjnych oraz postępowań o tytuł profesora, stał się animatorem i głównym twórcą szkoły naukowej. Z początkowej formy organizacyjnej Zakładu Eksploatacji Maszyn Przemysłu Rolno-Spożywczego zespół rozwinął się w Instytut Eksploatacji Maszyn Spożywczych z wieloma katedrami, przy Wydziale Techniki Rolniczej. Obecnie w ramach kierunku nauczania „technika rolnicza i leśna” oraz dyscypliny naukowej „inżynieria rolnicza” na Akademii Rolniczej w Lublinie, specjalności związane z techniką przetwórstwa spożywczego są w Polsce najsilniejsze i najpełniej reprezentują specyfikę naukową i dydaktyczną. Należy również podkreślić, że ośrodek Akademii Rolniczej w Lublinie, w dyscyplinie naukowej „inżynieria rolnicza”, w ocenie Komitetu Techniki Rolniczej PAN, jest najaktywniejszym w Polsce w zakresie kształcenia kadry i działalności naukowo-badawczej. Specjalności dotyczące techniki przetwórstwa spożywczego, których animatorem był Profesor Józef Grochowicz, stanowią równoważny, a nawet znacznie większy udział, w stosunku do specjalności związanych z techniką hodowli i uprawy roślin.

Uznanie dla autorytetu i umiejętności wyraża się również w powierzaniu Mu bardzo odpowiedzialnych funkcji. Jest członkiem Komitetu Techniki Rolniczej PAN, w którym w kadencji 1990–2002 był wiceprzewodniczącym Komitetu. Staraniem Profesora w ramach Komitetu Techniki Rolniczej, od 1978 roku,

powołana została Sekcja Przetwórstwa Spożywczego, której był i jest przewodniczącym. Były to początki rozwoju przemysłu spożywczego z form rzemiosła do postaci gałęzi przemysłu oraz tworzenia specjalności naukowej – techniki przetwórstwa spożywczego. Profesor jest również członkiem Komitetu Agrofizyki PAN, w którym od 1981 roku przewodniczy Sekcji Fizyki Roślin i Materiałów Rolniczych. Jest również aktywnym i liczącym się członkiem Międzynarodowej Komisji Inżynierii Rolniczej (Commission Internationale du Genie Rurale), a od 1989 roku członkiem zarządu VI sekcji CIGR, natomiast od 2002 roku jest wiceprzewodniczącym sekcji. Ponadto Profesor jest członkiem innych stowarzyszeń międzynarodowych: European Society of Agricultural Engineers (EuAgEng) i Asian Association Engineering (AAAE). Kontakty zagraniczne Profesor wykorzystuje do wysyłania wielu młodych pracowników na staże zagraniczne do Holandii, Niemiec i Anglii. Spowodował również włączenie krajowych konferencji Budowa i Eksploatacja Maszyn Spożywczych (BEMS) pod patronat CIGR i w bieżącym roku kolejna konferencja międzynarodowa CIGR była organizowana w Polsce przy współudziale krajowego komitetu konferencji BEMS.

Do tak ważnych i trudnych funkcji należy dodać jeszcze aktywne członkostwo i uczestnictwo w wielu innych organizacjach i stowarzyszeniach naukowych i technicznych oraz udział w radach naukowych instytutów i zewnętrznych (poza Akademią Rolniczą w Lublinie) radach naukowych: Centralnego Laboratorium Przemysłu Paszowego, Morskiego Instytutu Rybackiego w Gdyni, Instytutu Agrofizyki, Instytutu Maszyn Spożywczych, Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Maszyn Zbożowo-Paszowych i Zakładu Badawczego Przemysłu Piekarskiego.

Dzięki działalności Profesora Józefa Grochowicza nastąpiła integracja środowiska, zajmującego się badaniami i nauczaniem w specjalnościach techniki przetwórstwa spożywczego w całym kraju. Zespoły zajmujące się problematyką o tych specjalnościach były rozproszone i pracowały w ramach

katedr i zakładów na uczelniach (Akademie Rolnicze, Politechniki, Uniwersytety, Akademie Ekonomiczne), instytutach, ośrodkach badawczo-rozwojowych. Badania dotyczące konstrukcji urządzeń dla przemysłu spożywczego prowadzone były w jednostkach organizacyjnych w ramach różnych dyscyplin: technologii żywności, techniki rolniczej, budowy i eksploatacji maszyn, a nawet ekonomii. Czynnikiem integrującym było powołanie, na wniosek prof. Józefa Grochowicza, Sekcji Przetwórstwa Spożywczego przy Komitecie Techniki Rolniczej PAN w 1978 roku oraz organizacji dwóch, cenionych przez środowisko, tematycznie-cyklicznych konferencji „Budowa i Eksploatacja Maszyn Spożywczych – BEMS”, w których Profesor był wielokrotnie przewodniczącym komitetu naukowego oraz Szkoły Letniej – „Postęp w Inżynierii Żywności”, która jest Jego autorską konwencją organizacyjną. Obecnie środowisko naukowe inżynierii przetwórstwa spożywczego zrzesza około 60 samodzielnych pracowników naukowych i pretenduje do utworzenia wydzielonej dyscypliny naukowej i kierunku studiów.

To, co zostało zawarte w uzasadnieniu niniejszego wniosku, wynika nie tylko z danych zawartych w recenzjach wy-

bitnych Profesorów, których senaty Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego, Politechniki Łódzkiej i Akademii Rolniczej w Krakowie wyznaczyły na recenzentów wniosku, ale także z osobistej wiedzy profesorów Daniela Dutkiewicza i Jarosława Diakuna. Profesor Józef Grochowicz ma udział w rozwoju kadry i promowaniu ośrodka naukowo-dydaktycznego inżynierii żywności Politechniki Koszalińskiej. W latach 1982–1990 sekretarzem Sekcji Przetwórstwa Spożywczego Komitetu PAN był doc. dr inż. Jerzy Milanowski. Profesor Józef Grochowicz był recenzentem pracy doktorskiej Jarosława Diakuna i opiniował wnioski o tytuł profesora dla prof. dr inż. Daniela Dutkiewicza. Wnioskował i aktywnie zabiegał o powołanie prof. nadzw. dr. hab. inż. Jarosława Diakuna na członka Komitetu Techniki Rolniczej PAN.

To uzasadnienie nie jest pełnym, ani wyczerpującym opisem osiągnięć Profesora. Jest jedynie próbą ukazania, jak wysoką pozycję, w przestrzeni naszej cywilizacji, nadajemy osiągnięciom i cechom wybitnego Polaka. Godność doktora honoris causa Politechniki Koszalińskiej, poprzez jej nadanie Profesorowi Józefowi Grochowiczowi, staje się zatem trwałą kartą ludzi niezwykłych.

Konferencja Rzeczników Prasowych

Od 29.06 do 1.07.2006 r. Politechnika Koszalińska gościła osoby zajmujące się promocją oraz działaniami public relations szkół wyższych. Podczas 7. Ogólnopolskiej Konferencji Rzeczników Prasowych i Pracowników Biur Promocji Szkół Wyższych zaprezentowano wystąpienia dotyczące m.in. działań Internet Public Relations uczelni, kwestii podejmowania decyzji przez kandydata na studia oraz finansów w edukacji.

W obszarze Internet PR zaprezentowałam (dr Monika Kaczmarek-Śliwińska – Politechnika Koszalińska) wyniki swoich ostatnio przeprowadzonych badań, porównujących wykorzystanie Internetu w public relations uczelni publicznych i niepublicznych w Polsce. Przeprowadzone badania pokazały, iż badane uczelnie w zakresie komunikacji zewnętrznej i wewnętrznej w znacznym stopniu wykorzystują obecnie instrumenty internetowe i mają świadomość prowadzonych działań. W zakresie zarządzania sytuacją kryzysową uczelni – znaczna część uczelni nie posiada planów kryzysowych i chociaż optymistycznie prezentują się wyniki dotyczące prewencji kryzysu, to jednak wydaje się, że uczelnie nie są świadome zalet i możliwości Internetu, jako środka pomocnego w zarządzaniu sytuacją kryzysową oraz „wykrywaniu” ognisk zapalnych. Problemem badanych uczelni jest ocena efektów działań PR prowadzonych

w sieci oraz monitoring, jednakże oceniając globalnie całość przeprowadzonych badań należy stwierdzić, iż ankietowane uczelnie postrzegają Internet jako narzędzie przyszłości działań public relations. Z badań wynika także, iż uczelnie niepubliczne w porównaniu do uczelni publicznych, przykładają większą wagę do komunikacji z użytkownikami serwisów internetowych wykorzystując chat’y, fora oraz listy i grupy dyskusyjne. Ankietowane uczelnie publiczne oraz niepubliczne biorące udział w badaniu potwierdziły, iż

znajomość i umiejętność korzystania z Internetu nie stanowi już „opcji” dla specjalistów od public relations – jest koniecznością (cyt. za: F. P. Seitel, „Public relations w praktyce”).

Praktycznym uzupełnieniem i potwierdzeniem moich wyników badań była prezentacja realizacji idei Internet PR zaprezentowana przez Urszulę Kandefer (Ideo) oraz Łukasza Zawadowskiego (Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości i Zarządzania im. Leona Koźmińskiego). Wyrażnie uwypuklony został fakt, iż

obecnie Internet jest często jedynym źródłem informacji dla młodych ludzi, stąd też koniecznym staje się aktywna obecność w sieci polegająca m.in. na tworzeniu społeczności, aby przekaz uczelni był skierowany do jak najbardziej dokładnie wyselekcjonowanej grupy. Prezentacja pokazywała etapy, rozwiązania i problemy, jakie wystąpiły przy tworzeniu i wdrażaniu serwisu www.kozminski.edu.pl. Serwis omawianej uczelni został tak skonstruowany, aby dostarczyć jego użytkownikom maksymalnie dużo informacji w najbardziej optymalny sposób. Na uwagę zasługuje system Edito CMS, będącym systemem klasy CMS, który stanowi zestaw aplikacji internetowych, pozwalających na aktualizację oraz rozbudowę serwisu internetowego. Modyfikacja treści możliwa jest dzięki skonstruowaniu systemu w oparciu o łatwe w obsłudze interfejsy użytkownika. Właśnie prostota, elastyczność, efektywność i bezpieczeństwo stanowią o sukcesie wdrożenia i przekonaniu użytkowników (wykładowców, administracji) do wykorzystywania i aktywnego tworzenia serwisu internetowego uczelni w komunikacji z otoczeniem.

Marcin Pietras (Communication Partners) zaprezentował wyniki badań zrealizowanych w czerwcu 2006 roku, a dotyczących finansów w edukacji. Czynniki, które skłoniły do podjęcia zadania badawczego były: ułatwienie podejmowania decyzji przyszłym studentom i ich rodzicom, zwrócenie uwagi szkół wyższych na politykę cenową, jako element budowania przewagi konkurencyjnej oraz próba zastanowienia się nad tym, jaka część przychodów jest reinwestowana w pozyskanie nowych klientów – przyszłych studentów. Prezentacja wskazała na znaczne dysproporcje w cenach studiów pierwszego i drugiego stopnia w zależności od regionu Polski oraz kierunku studiów i typu uczelni (publiczna lub niepubliczna).

Dr Marek Zimnak (Akademia Ekonomiczna we Wrocławiu) przedstawił proces decyzyjny kandydata na studia. Wystąpienie oparte zostało o wyniki badań dr Agaty Gąsiorowskiej wśród studentów Politechniki Wrocławskiej w roku 2004. Podkreślone zostało, iż wzrost udziału uczelni niepublicznych w rynku, dynamiczny rozwój mediów elektronicznych oraz zwiększająca się świadomość młodzieży w zakresie planowania swojej przyszłości, powinny wymuszać na uczelniach wykorzystanie marketingowego podejścia do działalności rekrutacyjnej, a co za tym

idzie – zdefiniowanie strategii marketingowej. Istotnym aspektem stała się teza, że środki dotychczas przeznaczane na promocję w tradycyjnych środkach przekazu, w tym głównie w prasie, powinny być przesunięte w kierunku Internetu, ponieważ to właśnie sieć jest naturalnym środowiskiem przyszłych studentów. Autor zakończył prezentację dość pesymistyczną konkluzją, iż mimo wartościowych informacji pozyskanych z badań, nie zmieniono sposobu konstruowania budżetu promocyjnego uczelni i wydziałów.

W drugiej części pierwszego dnia obrad konferencji rzeczników prasowych i pracowników biur promocji szkół wyższych przywitał JM Rektor Politechniki Koszalińskiej – prof. Tomasz Krzyżyński, który poprzez prezentację multimedialną pokazał przeszłość, teraźniejszość i przyszłość naszej Uczelni. Szczególnie zainteresowanie zgromadzonych wzbudził rozwój naukowy Politechniki oraz inwestycje budowlane. Uczestnicy mieli także okazję obejrzenia ważnych pomieszczeń, takich jak gabinetu JM Rektora, sali kolegium, sali senatu i innych.

Istotną częścią obrad konferencyjnych był panel poruszający metodologię tworzenia rankingów uczelni wyższych przez prasę ogólnopolską. Odebyła się debata, w której uczestniczyli red. Jan Andrzej Nićcał oraz red. Artur Olczak z miesięcznika edukacyjnego „Perspektywy”. W burzliwej debacie przedstawiciele szkół wyższych wyrazili swoją opinię na temat rankingów prasy ogólnopolskiej, będących bardzo często jednym z głównych powo-

dów wyboru danej uczelni przez kandydatów, a według pracowników uczelni, często dyskredytujących i nie dających szansy na uzyskanie dobrej lokaty z powodu zastosowanej metodologii. Redaktorzy miesięcznika „Perspektywy”, jako jedyni z zaproszonych do udziału mediów ogólnopolskich, przyjęli zaproszenie do udziału w debacie.

W drugim dniu obrad uczestnicy konferencji skoncentrowali się m.in. na wyborach władz Stowarzyszenia PR i Promocji Uczelni Polskich oraz sprawozdaniu komitetu założycielskiego i zmianach w statucie stowarzyszenia, skupiającego osoby na co dzień zajmujące się promocją i public relations uczelni. Stowarzyszenie PR i Promocji Uczelni Polskich jest forum współpracy pracowników, zajmujących się promocją uczelni.

Nowo wybrane władze Stowarzyszenia PR i Promocji Uczelni Polskich to: prezes dr Marek Zimnak – Akademia Ekonomiczna we Wrocławiu, wiceprezisi: Ewa Sapeńko – Uniwersytet Zielonogórski, Marcin Żukowski – Uniwersytet w Białymstoku, Krzysztof Sławiński – Politechnika Opolska, skarbnik Kamil Melcer – Uniwersytet Warszawski, komisja rewizyjna: Paweł Doś – Politechnika Śląska, Monika Kaczmarek-Śliwińska – Politechnika Koszalińska, Barbara Bąk – AGH, Beata Górka – KUL, Agnieszka Szewczyk – Śląska Wyższa Szkoła Zarządzania im. gen. Jerzego Ziętka w Katowicach.

*dr Monika Kaczmarek-Śliwińska
fot. Leszek Śliwiński*

Nominacja profesorska

Profesor Tomasz Krzyżyński jest drugim profesorem, wypromowanym przez naszą Uczelnię. Procedura nadania tytułu naukowego profesora przeprowadzona została przez Wydział Mechaniczny, posiadający prawa habilitowania. Uroczyste wręczenie nominacji przez prezydenta RP – Lecha Kaczyńskiego, odbyło się w Pałacu Prezydenckim 24 października 2006 roku.

Profesor Tomasz Krzyżyński jest absolwentem Politechniki Warszawskiej, stopień doktora nauk technicznych w zakresie mechaniki technicznej i doktora habilitowanego w zakresie budowy i eksploatacji maszyn uzyskał w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk.

W latach 90. przebywał na długoterminowych pobytach badawczych w Niemczech, m.in. w ramach stypendium Fundacji Aleksandra von Humboldta (1991–1993) i w ramach programu Fundacji Volkswagena w Hanowerze (1995–1996).

Pracę w Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym podjął w 1997 na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Był członkiem Rady Wydziału Mechanicznego i Senatu Uczelni. W latach 1999–2002 pełnił funkcję Prodziekana ds. Nauki na Wydziale Mechanicznym, w latach 2002–2005 – funkcję Prorektora ds. Nauki Politechniki Koszalińskiej. W obecnej kadencji 2005–2008 jest Rektorem Uczelni.

Jego dorobek naukowy, po uzyskaniu stopnia habilitacji, obejmuje 112 pozycji w czasopiśmie lub materiałach konferencyjnych, w tym ponad 90 prac opublikowanych w czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym, 6 pozycji o charakterze zwartym, 6 prac wdrożeniowych lub patentów oraz kilka recenzji naukowych, w tym publikowanych opinii książek dla amerykańskiego wydawnictwa „Applied Mechanics Review”. W roku 2005 opublikował monografię „Dynamika układów o niedostrojonych parametrach”.

Jest członkiem towarzystw naukowych – krajowych, m.in. Societas Humboldtiana Polonorum, Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej – i zagranicznych, m.in. Gesellschaft für angewandte Mathematik und Mechanik (GAMM), American Mathematical Society (AMS), European Mechanics Society (EUROMECH) oraz członkiem kilku sekcji Komitetów PAN, w tym Sekcji Mechatroniki Komitetu Mechaniki.

Jego udział w działalności dydaktycznej, wychowawczej i organizacyjnej jest znaczący. Prowadził zajęcia dydaktyczne na studiach magisterskich i doktoranckich, m.in. z podstaw mechatroniki, dynamiki i systemów operacyjnych. Jest promotorem kilkudziesięciu prac magisterskich na kierunku „Mechanika i Budowa Maszyn”, z których wiele zostało wyróżnionych. Wraz z zespołem kierowanego „Zakładu Mechatroniki” opracował wiele stanowisk dydaktycznych i badawczych. Jest promotorem pięciu obronionych prac doktorskich oraz siedmiu otwar-

tych przewodów doktorskich uczestników studiów doktoranckich prowadzonych na Wydziale Mechanicznym.

W roku 2004 wypromował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Koszalińskiej doktora Sebastiana Głowińskiego – „Identyfikacja stanu technicznego oraz podstawy prognozowania pracochłonności napraw urządzeń mechanicznych na przykładzie eksploatacji statków powietrznych”, w roku 2005 – dwóch doktorów: Igora Maciejewskiego – „Badania efektywności zastosowania pneumatycznych układów wibroizolacji do ochrony operatorów maszyn roboczych przed drganiami” (praca wyróżniona) oraz Roberta Mroza „Sterowanie autonomicznym sześcionożnym robotem kroczącym za pomocą algorytmów adaptacyjnych opartych na metodach sztucz-

Od lewej: prof. Tomasz Krzyżyński z żoną Beatą, prezydent RP Lech Kaczyński

nej inteligencji”, a w roku 2006 – również dwóch doktorów: Klaudiję Jankowską – „Zastosowanie metod komputerowej analizy obrazu do badania statycznej strefy kontaktu opony samochodu ciężarowego z podłożem”, oraz Norberta Chamier-Gliszczyńskiego – „Optymalizacja odzysku elementów i materiałów z samochodów wycofanych z eksploatacji z zastosowaniem algorytmów ewolucyjnych”.

Reasumując można stwierdzić, że we wszystkich dziedzinach wyraźnie przekroczył standardy w zakresie obowiązków nauczyciela akademickiego i pracownika nauki. Kierując się racjami rozwoju Uczelni i wykazując przy tym umiejętności naukowe, edukacyjne i organizacyjne, przyczynił się wydatnie do pomnożenia oferty edukacyjnej oraz potencjału badawczego Politechniki Koszalińskiej, podejmując jednocześnie aktualną i ważną tematykę naukową w reprezentowanej przez siebie dziedzinie.

Habilitacje

Dr hab. inż. Wiesława Głodkowska uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie *budownictwo* i specjalności *budownictwo betonowe*.

Jest obecnie profesorem nadzwyczajnym w Katedrze Konstrukcji Betonowych i pełni funkcję prodziekana ds. nauki na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska oraz dyrektora Centrum Budownictwa w Parku Naukowo-Technologicznym Politechniki Koszalińskiej.

Rozprawa habilitacyjna ma tytuł „Podstawy i metoda doboru właściwości kompozytów do napraw i ochrony betonu”. Przewód przeprowadzony został na Politechnice Poznańskiej na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska, zakończony kolokwium habilitacyjnym 19.03.2004 r. Recenzentami w przewodzie habilitacyjnym byli: prof. hab. inż. Janusz Szwabowski z Politechniki Śląskiej, prof. dr hab. inż. Marian Abramowicz z Politechniki Warszawskiej, prof. dr hab. inż. Józef Jasiczak z Politechniki Poznańskiej.

Rozprawa habilitacyjna stanowi syntezę dorobku w zakresie teoretycznego, doświadczalnego i praktycznego modelowania dobrej współpracy dwukomponentowych układów: kompozyt polimerowy – beton zwykły oraz kompozyt cementowo-polimerowy – beton zwykły. Poświęcona jest rozwiązaniu problemu doboru takich kompozytów do napraw i ochrony powierzchniowej konstrukcji z betonu. Celem pracy było zbudowanie wielokryterialnych modeli dobrej współpracy zespolonych materiałów, przy użyciu których można by dokonać doboru właściwości kompozytów w takich zastosowaniach, w zależności od charakterystyki fizykomechanicznej podłoża betonowego, uszkodzeń betonu, rodzaju oddziaływań na konstrukcję, planowanego czasu i warunków użytkowania konstrukcji. Opracowano szereg analitycznych warunków zgodności cech fizykomechanicznych zespolonych materiałów oraz kryteria rysoodporności powłok ochronnych. Odpowiedzią modeli obliczeniowych są wielowymiarowe przestrzenie dobrej współpracy zespolonych materiałów. Do wyznaczenia wielowymiarowych przestrzeni i ich interpretacji opracowano programy komputerowe: obliczeniowy „PROGRES 2” i graficzny „SPACE”. Programy te umożliwiają symulacyjne badanie zachowania się przedmiotowego układu w warunkach obciążeń krótko- i długotrwałych konstrukcji, oddziaływań termicznych i atmosferycznych. Sformułowano także zależności pozwalające na oszacowanie czasu użytkowania obiektów po naprawie oraz wskazanie tych cech kompozytów naprawczych,

które nie spełniają warunków dobrej współpracy w czasie eksploatacji obiektu. Zdefiniowano, w jakim stopniu i po jakim czasie można dopuścić pogorszenie właściwości materiałów naprawczo-ochronnych, aby zapewnić spełnianie warunków stanów granicznych nośności i użyteczności przez każdą z części układów zespolonych. Zdefiniowano zależności między efektami starzenia naturalnego i przyspieszonego kompozytów naprawczo-ochronnych oraz krzywe starzenia naturalnego takich kompozytów. Badania naukowe realizowane były między innymi w ramach polsko-amerykańskiego projektu badawczego MEN/NIST-234: “Polymer composite for repairing of portland cement concrete: Compatibility problem”.

Opracowana metoda analityczna obecnie stosowana jest do projektowania technologii napraw konstrukcji z betonu. Wykorzystywana jest również do projektowania nowych kompozytów naprawczych i ochronnych, spełniających założenia dobrej współpracy. Umożliwia wskazanie rozwiązań materiałowych nieprzydatnych w danym zastosowaniu, z podaniem przyczyn uszkodzeń betonu, jakie mogą wystąpić na etapie doboru technologii naprawy lub podczas eksploatacji obiektu, po naprawie. Kryteria rysoodporności wykorzystywane są do projektowania zabezpieczeń powierzchniowych konstrukcji z betonu, w których początkowe stadium obciążenia nie wywołało jeszcze rozwoju rys, jak i w stadium po zarysowaniu, podczas eksploatacji.

Wiesława Głodkowska jest absolwentką Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Koszalinie, o specjalności – Konstrukcje Budowlane i Inżynierskie. Za pracę magisterską w 1988 r., z uwagi na jej aspekty poznawcze i praktyczne, otrzymała nagrodę w konkursie, organizowanym przez Zarząd Oddziału PZITB w Koszalinie, na najlepszą pracę dyplomową z dziedziny budownictwo. Stopień doktora nauk technicznych uzyskała decyzją Rady Wydziału Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej w 1994 r. na podstawie rozprawy pt. “Współpraca kompozytu polimerowego z betonem zwykłym”. Pracę doktorską obroniła z wyróżnieniem.

Jest członkiem Komitetu Nauki PZITB, Komitetu Trwałości Budowli Zarządu Głównego PZITB, Sekcji Materiałów Budowlanych KILiW PAN oraz pełni funkcję sekretarza Komisji Nauki Koszalińskiego Oddziału PZITB. Prof. Głodkowska jest autorką lub współautorką 47 znaczących publikacji krajowych i międzynarodowych, 17 opracowań naukowo-badawczych, 59 ekspertyz technicznych, w tym projektów. Jej działalność naukowo-badawcza była wielokrotnie nagradzana i wyróżniania, między innymi przez Rektora Politechniki Warszawskiej, Koszalińskiej i Uniwersytetu Zielonogórskiego. Rezultaty badań naukowych znalazły zastosowanie w postaci wdrożeń w wielu obiektach budownictwa komunalnego, komunikacyjnego, przemysłowego, hydrotechnicznego oraz użyteczności publicznej.

Dr hab. Mirosław Maliński z Katedry Podstaw Elektroniki na Wydziale Elektroniki i Informatyki Politechniki Koszalińskiej uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie *elektronika* i specjalności *materiały elektroniczne*. Obecnie jest profesorem nadzwyczajnym Politechniki Koszalińskiej i pełni funkcję prodziekana ds. badań naukowych na Wydziale Elektroniki i Informatyki.

Rozprawa habilitacyjna ma tytuł *Fotoakustyka i spektroskopia fotoakustyczna materiałów półprzewodnikowych*. Przewód przeprowadzony został na Politechnice Wrocławskiej na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki. Praca rozpoczęta została 15.12.2004 r., a ukończona kolokwium habi-

litacyjnym 11.07.2005 r. Recenzentami pracy są dr hab. inż. Jerzy Bodzenta z Politechniki Śląskiej, dr hab. inż. Andrzej Dziedzic z Politechniki Wrocławskiej, prof. dr hab. Antoni Sylwester Jan Śliwiński z Komitetu Akustyki PAN.

W dziedzinie badań podstawowych celem pracy habilitacyjnej było m.in. wyprowadzenie odpowiednich zależności analitycznych na rozkłady przestrzenne chwilowych wartości temperatury w próbce, przy dowolnym współczynniku absorpcji optycznej oraz dowolnym podłożu. Kolejnym celem było przeprowadzenie szczegółowej analizy efektu piezoelektrycznego pod kątem możliwości wykorzystania go do określania zarówno parametrów termicznych, jak i optycznych badanych próbek. W dziedzinie analiz spektroskopowych fotoakustycznych, w szczególności kryształów mieszanych, celem pracy było opracowanie szeregu matematycznych modeli wielowarstwowych próbek półprzewodnikowych, które pozwoliły na analizę ilościową ich eksperymentalnych widm piezoelektrycznych i mikrofonowych. Doprowadziło to do wyznaczenia szeregu parametrów materiałowych badanych próbek. Praca zawiera również analizę teoretyczną układów warstwowych oraz jej zastosowanie do badań struktur elektronicznych.

Wyniki pracy habilitacyjnej mogą zostać wykorzystane w wielu dziedzinach. Pierwszą dziedziną jest wyznaczanie parametrów termicznych tj. dyfuzyjności termicznej, efuzyjności termicznej, przewodnictwa cieplnego nowych materiałów elektronicznych metodą fotoakustyczną mikrofonową i piezoelektryczną. Drugą dziedziną jest wyznaczanie podstawowych parametrów optycznych nowych materiałów elektronicznych, głównie wartości przerwy energetycznej. Trzecia dziedzina zastosowania to ocena jakości powierzchni płytek materiałów półprzewodnikowych, głównie Si i SiGe z pomiarów widmowych sygnału fotoakustycznego. Czwartą dziedziną zastosowania jest ocena jednorodności składu kryształów mieszanych istotnych w przemyśle optoelektronicznym na podstawie widm piezoelektrycznych.

Mirosław Maliński jest absolwentem wydziału Matematyki Fizyki i Chemii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, gdzie studiował na kierunku fizyka, który ukończył z wyróżnieniem w 1979 roku. W roku 1989, również na tym samym uniwersytecie, obronił pracę doktorską wykonywaną w Zakładzie Optoelektroniki Półprzewodników zatytułowaną *Polaryzacja luminescencji kryształów ZnSe domieszkowanych Cu, Ag i Al*, uzyskując stopień naukowy doktora nauk fizycznych. Jego zainteresowania naukowe dotyczą elektroniki i optoelektroniki ciała stałego.

W roku 2003 został laureatem nagrody „Zachodniopomorski Nobel” za realizację tematu: *Opracowanie i zastosowanie metody numerycznej analizy piezoelektrycznych widm fotoakustycznych materiałów elektronicznych*. Jest również laureatem nagród: *Outstanding Paper Award 1998* przyznanej przez IEEE Transactions on CPMT-Part A USA oraz Nagrody Naukowej w konkursie Gospodarczym Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego 2004 r. Ponadto jest autorem lub współautorem 80 publikacji międzynarodowych w tym 30 z tzw. Listy Filadelfijskiej. W latach 2003–2004 był koordynatorem polsko-niemieckiego projektu badawczego DAAD-KBN na temat *Korelacji parametrów elektrycznych i optycznych materiałów półprzewodnikowych*. Wyniki swoich prac referował na licznych konferencjach międzynarodowych, m.in. w USA, Kanadzie, Francji, Hiszpanii i Niemczech.

Biografia prof. M. Malińskiego została opublikowana w następujących Wydawnictwach Encyklopedycznych: *Who's Who in the World USA*, *Who's Who in Science and Engineering USA*, *Outstanding Scientists of the 21st Century-IBC-Cambridge-England*.

Dr hab. inż. Oleg Maslennikov z Katedry Inżynierii Komputerowej na Wydziale Elektroniki i Informatyki Politechniki Koszalińskiej uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie *elektronika*. Został mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego Politechniki Koszalińskiej.

Urodził się w Kijowie w 1961 r. Po ukończeniu szkoły średniej w 1978 r. ponad 2 lata pracował na stanowisku pracownika technicznego w Katedrze Techniki Obliczeniowej Politechniki Kijowskiej, gdzie w 1981 r. podjął studia na Wydziale Informatyki i Techniki Obliczeniowej. Ukończył z wyróżnieniem studia magisterskie o specjalności *elektroniczne maszyny obliczeniowe* w 1987 r. i podjął pracę w Katedrze Techniki Obliczeniowej. Pracował na stanowiskach badacza-stażysty, młodszego pracownika naukowego, asystenta i starszego pracownika naukowego. Tam też 13 grudnia 1993 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych w dyscyplinie *informatyka*, na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *Metody projektowania i struktury procesorów systolicznych przeznaczonych do realizacji zadań algebry liniowej*.

W 1996 r. otrzymał zaproszenie do podjęcia pracy na Wydziale Elektroniki Politechniki Koszalińskiej. Przez prawie 10 lat pracował na stanowisku adiunkta w Katedrze Inżynierii Komputerowej. 13 grudnia 2005 roku, przed Radą Naukową Wy-

działu Automatyki, Elektroniki i Informatyki Politechniki Śląskiej w Gliwicach, obronił rozprawę habilitacyjną pt. *Podstawy teorii zautomatyzowanego projektowania reprogramowalnych równoległych jednostek przetwarzających dla jednokładowych systemów czasu rzeczywistego*. Recenzentami zasadniczymi rozprawy byli prof. dr hab. inż. Andrzej Napieralski z Politechniki Łódzkiej, prof. dr hab. inż. Kazimierz Wiatr z Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie oraz prof. dr hab. inż. Edward Hryniewicz z Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Centralna Komisja do spraw tytułów i stopni naukowych w maju 2006 r. zatwierdziła uchwałę Rady Wydziału o nadaniu stopnia doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie *elektronika*.

Badania, prowadzone w ramach pracy doktorskiej, ukierunkowały Jego zainteresowania naukowe na problematykę rozwoju metod projektowania równoległych jednostek przetwarzających z architekturą macierzy procesorowych (*ang.* VLSI array processors), oraz na zwiększenie wiarygodności obliczeń w takich jednostkach poprzez zastosowanie algorytmów odpornych na błędy obliczeń. Późniejsze badania głównie rozwijają tę tematykę, jednak dodatkowo ukierunkowane są na zautomatyzowanie procesu projektowania tych jednostek, przetwarzających na poziomach strukturalnym i logicznym, i ich zastosowanie w systemach jednokładowych SoC (*ang.* SoC – System-on-Chip) czasu rzeczywistego. Jest to tematyka ważna z punktu widzenia rozwoju nowoczesnych i praktycznych systemów komputerowych, w tym mieszanych systemów analogowo-cyfrowych. Obejmuje ona aktualne zagadnienia zgodne z trendami światowymi i nawiązuje do najnowszych badań w tej dziedzinie.

Prof. O. Maslennikov jest autorem i współautorem ponad 130 publikacji naukowych, w tym 1 monografii, 22 artykułów w czasopismach zagranicznych i krajowych, ponad 50 referatów na konferencjach międzynarodowych, ponad 30 referatów na znanych konferencjach krajowych oraz 17 patentów byłego Związku Radzieckiego.

W latach 1998–1999 był członkiem zespołu badawczego projektu pt. *Cyfrowe układy pracujące w trybie prądowym dla mieszanych systemów analogowo-cyfrowych*, finansowanego przez Komitet Badań Naukowych. Potem w 2001–2003 roku był głównym wykonawcą w grantie pt. *Programowalne mieszane układy analogowo-cyfrowe pracujące w trybie prądowym*, który został rozliczony przez KBN z oceną „znakomity”. Następnie w latach 2004–2006 pełnił funkcję kierownika grantu KBN pt. *Jednostki operacyjne dla systemów jednokładowych pracujących w logice wielowartościowej i arytmetyce resztowej*. Od roku 2001 pełni również funkcję kierownika badań w ramach działalności statutowej w Katedrze Inżynierii Komputerowej. Współpracuje z zespołami badawczymi z Politechniki Częstochowskiej, Politechniki Gdańskiej i Politechniki Kijowskiej.

Przez ponad 10 lat pracy dydaktycznej na Politechnice Koszalińskiej prowadził wykłady i ćwiczenia laboratoryjne z przedmiotów „Architektura komputerów”, „Superkomputery i architektury równoległe”, „Logika i arytmetyka komputerów”, „Algorytmy i struktury danych” oraz „Metody numeryczne”. Z udziałem swoich dyplomantów opracował trzy zestawy prac laboratoryjnych i odpowiednie programy dydaktyczne. Jest też głównym współautorem dwóch skryptów: *Architektura komputerów. Ćwiczenia laboratoryjne* oraz *Logika i arytmetyka komputerów. Ćwiczenia laboratoryjne*.

Wypromował ponad 70 magistrów-inżynierów i inżynierów na kierunkach *elektronika*, *telekomunikacja* i *informatyka*, z których 4 osoby pracują obecnie w Katedrze Inżynierii Komputerowej na stanowiskach asystentów. Razem z nimi tworzy zespół badawczy, od 1999 r. zajmujący się projektowaniem jednostek przetwarzających dla systemów czasu rzeczywistego, w tym jednostek równoległych.

Był nagradzany przez JM Rektora nagrodami indywidualnymi za działalność naukową. W 1998 r. otrzymał Dyplom III stopnia Stowarzyszenia Elektryków Polskich w Koszalinie, jako promotor pracy magisterskiej. Obecnie jest promotorem dwóch otwartych przewodów doktorskich.

Pełni również funkcje społeczne, jest członkiem Wydziałowej i Uczelnianej Rady Wydawniczej, w latach 1999–2003 pełnił funkcję członka Komisji Rekrutacyjnej Wydziału Elektroniki i Informatyki.

Dr hab. inż. Robert Sidelko, adiunkt w Katedrze Gospodarki Odpadami na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Koszalińskiej, uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie *inżynieria środowiska* i specjalności *technologia ścieków i odpadów*.

Rozprawa habilitacyjna ma tytuł: *Kompostowanie – optymalizacja procesu i prognoza jakości produktu*. Przewód habilitacyjny przeprowadzony został w Politechnice Wrocławskiej na Wydziale Inżynierii Środowiska. Praca została rozpoczęta w 1999 roku, a zakończona kolokwium habilitacyjnym w dniu 04.07.2006 r. Recenzentami byli: prof. dr hab. inż. January Bień z Politechniki Częstochowskiej, prof. dr hab. inż. Piotr Kowalik z Politechniki Gdańskiej, prof. dr hab. inż. Wojciech Adamski z Politechniki Wrocławskiej i prof. nadzw. dr hab. inż. Andrzej Jędrzak z Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Przedstawione w pracy wyniki badań związane są z kompostowaniem części biodegradowalnych, zawartych w odpadach komunalnych. Analizowane zagadnienia, istotne z punktu widzenia praktyki procesowej, dotyczą etapu ustalania parametrów technologicznych kompostowania, jak również przewidywania jakości produktu końcowego.

Pierwszą część pracy stanowiły badania prowadzone w skali laboratoryjnej, przy wykorzystaniu bioreaktorów stacjonarnych o pojemności 60 dm³. Na stanowisku badawczym, wyposażonym w system regulacji przepływu powietrza przez masę kompostową, umieszczoną w izolowanych termicznie reaktorach, monitorowano zmiany temperatury w trakcie trwania doświadczenia. Parametrami zmiennymi, których warto-

ści ustalano na początku każdej próby były: ilość doprowadzanego do reaktora w trakcie badań powietrza, wilgotność masy kompostowej oraz charakterystyczny dla niej stosunek węgla do azotu i fosforu. Zakres wartości poszczególnych parametrów ustalono w oparciu o szczegółowy przegląd literatury przedmiotu. Podstawowym składnikiem masy kompostowej były wydzielone z odpadów komunalnych części organiczne oraz odwodnione, niestabilizowane osady ściekowe pochodzące z oczyszczalni ścieków komunalnych. Zastosowanie różnych dawek osadów ściekowych służyło przede wszystkim modelowaniu masy kompostowej, czego efektem było zróżnicowanie stosunku C:N. W opracowanym na podstawie uzyskanych wyników modelu, zmienną zależną stanowiła ilość doprowadzanego powietrza, natomiast zmienne niezależne to: wilgotność kompostowanej masy oraz zawartość związków węgla organicznego, azotu i fosforu ogólnego, wyrażona stosunkiem (indeksem) C:P/C:N, który ostatecznie okazał się czynnikiem w największym stopniu wpływającym na wartość zmiennej zależnej. Aspekt praktyczny stworzonego modelu, to możliwość jego wykorzystania do wyznaczenia wydatku wentylatorów tłoczących powietrze do bioreaktorów. Przy określonej wartości indeksu oraz wilgotności masy kompostowej, przepływ powietrza ustalony w oparciu o podaną formułę, będzie optymalny w danych warunkach.

W drugiej części pracy przedstawiono wyniki badań związanych ze zmianami ilościowo-jakościowymi wybranych wskaźników w trakcie procesu kompostowania. Analizowano wpływ zawartości związków organicznych oraz mikro- i makrozanieczyszczeń w odpadach komunalnych na skład fizykochemiczny wytwarzanego na ich bazie kompostu. W trakcie monitorowania dziewięciu pełnych cykli produkcyjnych, obejmujących kolejne fazy formowania i dojrzewania kompostu, oznaczano między innymi zawartość organicznych związków węgla i związków nawozowych według zaleceń normy federalnej US EPA oraz zawartość metali ciężkich, zgodnie z wymogami określonymi w ustawie o nawozach i nawożeniu z 26 lipca 2000 roku. Do oceny zagrożenia obecnymi w analizowanym materiale metalami ciężkimi, jak również w celu określenia zakresu transformacji form występowania mikrozanieczyszczeń w trakcie kompostowania, wykonano analizy specyjalne wszystkich próbek, stosując metodykę opracowaną przez Tessiera. Wybrane, statystycznie istotne współzależności, pomiędzy poszczególnymi wskaźnikami, zinterpretowano na gruncie wiedzy empirycznej. Opracowane równania regresji mogą być wykorzystane do szacowania wartości silnie skorelowanych zmiennych, ograniczając w praktyce ilość wykonywanych oznaczeń. W tej części pracy podjęto również próbę prognozowania zawartości wybranych wskaźników w kompoście dojrzałym, na podstawie danych opisujących materiał wyjściowy do jego produkcji. Do konstrukcji programu obliczeniowego wykorzystano jednokierunkową sieć wielowarstwową MLP (*multilayer perceptron*) z jedną warstwą ukrytą. W procesie uczenia sieci zastosowano algorytm wstecznej propagacji błędów.

Dr hab. inż. Robert Sidelko jest absolwentem Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Koszalinie, gdzie studiował na kierunku Inżynieria Środowiska, który ukończył w 1987 r. W roku 1994, w Instytucie Inżynierii Ochrony Środowiska Politechniki Wrocławskiej, obronił pracę doktorską pt. *Sorpcja wybranych jonów metali ciężkich na złożach piaskowo-bentonitowych*, uzyskując stopień doktora nauk technicznych.

Jest autorem lub współautorem 44. publikacji naukowych oraz 7. opracowań o charakterze raportów z prac badawczych. Uczestniczył w 17. zrealizowanych tematach naukowo-badawczych, w tym dwóch projektach badawczych zamawianych (PBZ-KBN). W 1998 roku zdał egzamin państwowy i uzyskał uprawnienia do projektowania bez ograniczeń w specjalności instalacyjnej w zakresie sieci i instalacji oraz urządzeń: wodociągowych i kanalizacyjnych, ciepłych, wentylacyjnych i gazowych. Praktyka inżynierska, to ponad 30 zrealizowanych projektów technicznych, głównie w zakresie nowoczesnych systemów ciepłowniczych, wykorzystujących między innymi energię odnawialną.

Dr hab. inż. Tomasz Kiczowski z Katedry Systemów Sterowania na Wydziale Mechanicznym Politechniki Koszalińskiej uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie *budowa i eksploatacja maszyn*.

Urodził się w 1955 roku w Koszalinie. W 1973 roku rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Wyższej Szkoły In-

żynierskiej w Koszalinie, które ukończył w 1978 roku, uzyskując dyplom magistra inżyniera mechanika o specjalności Maszyny i Urządzenia Przemysłu Chemicznego i Spożywczego. W 1978 r. podjął pracę w Zakładzie Maszyn i Urządzeń Przemysłu Spożywczego i Chemicznego, którą kontynuuje do dnia dzisiejszego.

Zaraz po studiach rozpoczął pracę naukowo-badawczą w zespole doc. dr. inż. Jerzego Milanowskiego. Zespół zajmował się mechanizacją i automatyzacją procesów przemysłu spożywczego. Prace te obejmowały badania teoretyczne i eksperymentalne, budowę stanowisk i opracowanie programów badawczych, oraz weryfikację doświadczalną opracowanych konstrukcji i wdrożenia. Prace były finansowane przez Zakłady Przemysłu Spożywczego i dotyczyły między innymi procesów i urządzeń do rozdrabniania mięsa, oraz procesów i urządzeń do formowania i zawijania pomadek mlecznych, za które zespół uzyskał w 1983 roku nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

W roku 1985, odbywając staż naukowy w Instytucie Technologii Mechanicznej na Politechnice Warszawskiej, rozpoczął współpracę z prof. dr. inż. Lucjanem T. Wrotnym, która zaowocowała rozprawą doktorską pt. *Wpływ wybranych parametrów konstrukcyjnych na stany dynamiczne szybkobieżnego siłownika pneumatycznego z wbudowanym zbiornikiem*, obronioną w 1991 roku.

W latach 1985–1990, obok badań związanych z pracą doktorską, uczestniczył w pracach zespołów kierowanych przez

prof. Wojciecha Tarnowskiego, zajmujących się wykorzystaniem komputerów we wspomaganiu projektowania. Były to prace finansowane ze środków centralnych. Połączenie zainteresowań pneumatyką i zastosowaniami komputerów nastąpiło przy realizacji pracy pt. *System komputerowego wspomagania projektowania pneumatycznych układów sterowniczo-napędowych* i pozwoliło na zidentyfikowanie problemów występujących przy opracowywaniu systemu CAD dla układów pneumatycznych oraz stworzyło podstawy do dalszych badań.

Po uzyskaniu stopnia doktora prace badawcze prowadził dwutorowo. Pierwszym nurtem była kontynuacja badań rozpoczętych w ramach pracy doktorskiej i dotyczących dynamiki napędu szybkobieżnego. Zaproponował i przetestował uproszczone modele matematyczne tego siłownika, opracował metodykę obliczeń i doboru siłownika szybkobieżnego, oraz program komputerowy do wspomagania tych obliczeń. Poszukiwał również możliwości wykorzystania tego napędu do realizacji różnych procesów technologicznych. W nurcie tych badań leżały również prace dotyczące badań symulacyjnych procesów, zachodzących w wytłaczarkach ślimakowych do uplastyczniania tworzyw sztucznych, jak również analiza, na drodze symulacyjnej, możliwości tworzenia nowych konstrukcji.

Drugim kierunkiem badawczym były prace nad systemem CAD dla pneumatycznych układów napędowych. Finansowane były one między innymi w ramach grantu KBN. Efektami tych prac jest system CAD, którego moduł obliczeń i doboru elementów z katalogu, baza danych katalogowych oraz moduł współpracy z systemem AutoCAD, wykorzystywane są w projektowaniu.

Pozytywne efekty z zastosowaniem sztucznych sieci neuronowych w projektowaniu, pozwoliły na uzyskanie finansowania dalszych prac przez KBN. W pracach tych szczególnie nacisk położono na opracowanie (dobranie struktury i wytrenowanie) sztucznych sieci neuronowych. Zweryfikowano dotychczas stosowane algorytmy obliczeniowe i modele mate-

matyczne elementów i układów pneumatycznych.

Podsumowaniem i usystematyzowaniem dorobku w zakresie wspomaganego komputerowo projektowania pneumatycznych układów napędowych jest monografia pt. *Algorytmy i modele w projektowaniu pneumatycznych układów napędowych*, wydana w 2005 roku. Recenzentami wydawniczymi monografii habilitacyjnej byli prof. dr hab. inż. Zenon Jędrzykiewicz z Akademii Górniczo-Hutniczej im. St. Staszica w Krakowie i dr hab. inż. Mariusz Olszewski z Politechniki Warszawskiej.

3 października 2006 r., przed Radą Wydziału Mechanicznego Politechniki Koszalińskiej, odbyło się kolokwium habilitacyjne, w którym recenzentami, powołanymi przez Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów Naukowych byli – prof. dr hab. inż. Jerzy Klamka z Politechniki Śląskiej i prof. dr inż. Janusz Plutecki z Politechniki Wrocławskiej, a recenzentami powołanymi przez Radę Wydziału Mechanicznego Politechniki Koszalińskiej – prof. dr hab. inż. Ryszard Rohatyński z Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz prof. dr hab. inż. Wojciech Tarnowski z Politechniki Koszalińskiej.

Prowadził zajęcia dydaktyczne między innymi z przedmiotów *Sterowanie i napędy hydropneumatyczne, Aparatura cieplna, Komputerowe wspomaganie projektowania, Komputerowe wspomaganie nauczania, Podstawy informatyki, Techniki twórczego myślenia, Metody i algorytmy projektowania*.

Dorobek naukowy obejmuje łącznie 89 publikacji, 4 patenty i 10 skryptów, w tym 12 publikacji zagranicznych. Jest również autorem rozdziału *Bazy danych w projektowaniu*, w podręczniku: Tarnowski W., *Podstawy projektowania technicznego*, wydany przez WNT, za który uzyskał w 1998 roku nagrodę zespołową Ministra Edukacji Narodowej.

Od roku 1986 jest współorganizatorem 19 Krajowych Konferencji *Poliptymalizacja i komputerowe wspomaganie projektowania*, oraz 3 Krajowych Konferencji PNEUMA.

Od 1994 roku działa w Komitecie Normalizacji w Komisji Problemowej do spraw *napędów i sterowań pneumatycznych*.

Doktoraty 2006

Robert Arsoba, doktor nauk technicznych w dyscyplinie elektronika. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 10.01.2006 r. w Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Elektroniki i Informatyki, promotorem pracy jest dr hab. inż. Zbigniew Suszyński. Temat pracy „Badanie jakości termokompresji w strukturach tyrystorowych metodami termofalowymi dla pobudzeń energetycznych zmiennych w czasie lub przestrzeni.”

Agnieszka Lisowska, doktor nauk ekonomicznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 09.01.2006 w Instytucie Organizacji i Zarządzania w Przemśle ORGMASZ, Warszawa, promotorem pracy jest prof. dr hab. inż. Stanisław Tkaczyk. Temat pracy „Koszty jakości w kształtowaniu przedsiębiorstw branży gazowej.”

Brygida Gasztold, doktor nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 05.01.2006 r. na Uniwersytecie Gdańskim, promotorem pracy jest prof. dr hab. Andrzej Cejnowa. Temat pracy „To the Limits of Experience: Jerzy Kosiński's Literary Quest for Self-Identity.”

Marcin Baran, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej od-

była się 31.01.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. nadzw. dr hab. inż. Tadeusz Bohdal. Temat pracy „Badanie wrzenia pęcherzykowego czynnika chłodniczego w szczelinie pierścieniowej.”

Mariusz Kasprzyk, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 31.01.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. dr hab. inż. Wojciech Kacalak. Temat pracy „Probabilistyczne modele trwałości i zużycia ściernic z ziarnami z elektrokordunu szlachetnego.”

Krzysztof Rokosz, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 31.01.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. nadzw. dr hab. inż. Tadeusz Hryniewicz. Temat pracy „Wpływ nagięcia stali na jej odporność korozyjną.”

Agnieszka Kułakowska, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 31.01.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. dr hab. inż. Leon Kukielka. Temat pracy „Wpływ odchylek zary-

su regularnych nierówności powierzchni po obróbce toczeniem na wybrane właściwości warstwy wierzchniej wyrobu nagniatanego tocznie.”

Piotr Zaporski, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 31.01.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. dr hab. inż. Wojciech Tarnowski. Temat pracy „Modelowanie obiektów sterowania do celów regulacji temperatury w pomieszczeniach klimatyzowanych.”

Jacek Domski, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budownictwo. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 28.03.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska, promotorem pracy jest prof. dr hab. inż. Zdzisław Piątek. Temat pracy „Nośność, ugięcie i zarysowanie belek piaskobetonowych z włóknami stalowymi pod obciążeniem doraźnym.”

Krzysztof Nadolny, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 21.03.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. nadzw. dr hab. inż. Jarosław Plichta. Temat pracy „Badania efektywności procesu jednoprzęściowego szlifowania otworów ściernicami o strefowo zróżnicowanej budowie.”

Piotr Kozłowski, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 27.04.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. dr hab. inż. Janusz Badur. Temat pracy „Egzergetycznie-ekonomiczna analiza układów energetyki rozproszonej.”

Agata Michowska-Łazarczyk, doktor sztuk plastycznych w dyscyplinie sztuki użytkowe. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 11.04.2006 na Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu, promotorem pracy jest prof. Marek Wasilewski. Temat pracy „Szarość czyli przestrzeń nieodwracalna.”

Klaudia Jankowska, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 23.05.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. dr hab. inż. Tomasz Krzyżyński. Temat pracy „Zastosowanie metod komputerowej analizy obrazu do badania statycznej strefy kontaktu opony samochodu ciężarowego z podłożem.”

Beata Zaleska, doktor nauk ekonomicznych. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 08.06.2006 r. na Uniwersytecie Szczecińskim, promotorem pracy jest prof. nadzw. dr hab. Maria Hass-Symotiuk. Temat pracy „Koncepcja rachunkowości samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej.”

Anna Rosa, doktor nauk ekonomicznych w dyscyplinie finanse i bankowość. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 08.06.2006 na Uniwersytecie Szczecińskim, promotorem pracy jest prof. dr hab. Aurelia Bielawska. Temat pracy „Wpływ kapitału zagranicznego na efektywność funkcjonowania banków w Polsce.”

Dariusz Magierek, doktor nauk humanistycznych w dyscyplinie nauki o polityce. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 19.06.2006 na Uniwersytecie Szczecińskim, promotorem pracy jest promotorem pracy jest prof. nadzw. dr hab. Czesław Partacz. Temat pracy „Rola Straży Granicznej w zapewnieniu bezpieczeństwa Polski (1990–2004).”

Grzegorz Przekota, doktor nauk ekonomicznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu. Obrona pracy doktorskiej odbyła się w Instytucie Organizacji i Zarządzania w Przemśle ORGMASZ w Warszawie, promotorem pracy jest prof. Ewa Okoń-Horodyńska. Temat pracy „Łączanie wolnymi środkami finansowymi w przedsiębiorstwach regionu środkowego Pomorza.”

Iwona Michalska-Požoga, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 04.07.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. nadzw. dr hab. inż. Jarosław Diakun. Temat pracy „Wpływ tarczowego mechanizmu uplastyczniania w wytłaczarce ślimakowo-tarczowej na właściwości mechaniczne wytłoczyny.”

Adam Kopeć, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 04.07.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. nadzw. dr hab. inż. Jarosław Diakun. Temat pracy „Badania właściwości eksploatacyjnych komory próżniowej z zewnętrznym generatorem pary w procesie rozmrażania mięsa.”

Norbert Chamier-Gliszczyński, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 26.09.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. dr hab. inż. Tomasz Krzyżyński. Temat pracy „Optymalizacja odzysku elementów i materiałów z samochodów wycofanych z eksploatacji z zastosowaniem algorytmów ewolucyjnych.”

Grzegorz Chomka, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 26.09.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. nadzw. dr hab. inż. Przemysław Borkowski. Temat pracy „Podstawy stosowania wysokociśnieniowej strugi wodno-łodowej do usuwania powłok lakierniczych.”

Robert Matysko, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 10.10.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. nadzw. dr hab. inż. Tadeusz Bohdal. Temat pracy „Badanie skraplania czynnika chłodniczego wewnątrz kanałów rurowych w obecności gazu inertnego.”

Wiesław Szady-Borzyszkowski, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 10.10.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. nadzw. dr hab. inż. Tadeusz Bohdal. Temat pracy „Analiza transportu ciepła w termosyfonie jednofazowym.”

Monika Pieniak, doktor nauk humanistycznych w dyscyplinie nauki o polityce. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 25.09.2006 r. na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, promotorem pracy jest prof. dr hab. Bogusław Polak. Temat pracy „Polityczno-ekonomiczne uwarunkowania miejskiej reklamy zewnętrznej w Polsce w okresie transformacji.”

Radosław Patek, doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn. Obrona pracy doktorskiej odbyła się 24.10.2006 r. na Politechnice Koszalińskiej na Wydziale Mechanicznym, promotorem pracy jest prof. dr hab. inż. Leona Kukielka. Temat pracy „Kształtowanie regularnych symetrycznych nierówności o zarysie trójkątnym w procesie nagniatania naporowego tocznego wałków stalowych.”

Pożegnania

Z głębokim żalem zawiadamiamy o śmierci naszego Kolegi dr. inż. Zbigniewa Cierpisa, wieloletniego pracownika Politechniki Koszalińskiej, wychowawcy pokoleń studentów, jednego z twórców kierunku „inżynieria środowiska”.

Urodził się 25. kwietnia 1929 roku w Toruniu, w którym przebywał do wybuchu II wojny światowej. Po wojnie wrócił do Torunia, zdał maturę i rozpoczął studia pierwszego stopnia w Politechnice Gdańskiej na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej. Studia te ukończył w 1951 roku i został zatrudniony na stanowisku asystenta w Katedrze Fundamentowania i Mechaniki Gruntów. W latach 1952–1953 pracował w Biurze Projektów Budownictwa Komunalnego w Gdańsku na stanowisku projektanta urządzeń sanitarnych. W latach 1953–1955 uzupełnił studia drugiego stopnia i jako magister rozpoczął pracę w Wojewódzkim Biurze Projektów w Bydgoszczy na stanowisku projektanta. Po powrocie do Gdańska pracował w wielu biurach projektowych uzyskując stanowisko kierownika zespołu urządzeń sanitarnych.

W roku 1960 przeniósł się do Koszalina i rozpoczął pracę w Wojewódzkiej Pracowni Urbanistycznej, pełniąc funkcję pro-

jektanta i kierownika Zespołu Inżynierii Miejskiej, a od 1969 roku został mianowany zastępcą Głównego Architekta Województwa Koszalińskiego.

Począwszy od 1970 roku rozpoczął pracę w ówczesnej Wyższej Szkole Inżynierskiej w Koszalinie na stanowisku starszego wykładowcy. W roku 1976 Rada Wydziału Inżynierii Sanitarnej i Wodnej Politechniki Warszawskiej nadała Mu stopień naukowy doktora nauk technicznych. Równoległe pełnił szereg funkcji doradczych i eksperckich. Za okres aktywnej pracy na rzecz miasta, regionu oraz uczelni został uhonorowany wysokimi odznaczeniami regionalnymi i państwowymi.

W Uczelni pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji, poczynając od kierownika Zakładu Ogrzewnictwa i Wentylacji, aż do Zastępcy Dyrektora Instytutu Inżynierii Środowiska. Był promotorem setek prac dyplomowych oraz opiekunem kół naukowych. Był wielkim przyjacielem młodzieży i całej spo-

łeczności akademickiej. Służył swoim doświadczeniem organizacjom zawodowym naszego miasta. Do ostatniej chwili pełniąc funkcję prezesa Związku Inżynierów i Techników Sanitarnych. Od 2003 roku przebywał na zasłużonej emeryturze.

Dziekan, Koledzy, Studenci oraz Rada Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska

Z głębokim żalem zawiadamiamy o śmierci naszego Kolegi dr. inż. Grzegorza Radomskiego, wieloletniego pracownika Politechniki Koszalińskiej, współpracownika naukowego, wychowawcy studentów, aktywnego współtwórcę specjalności „inżynieria żywności”.

Urodził się 20. lutego 1953 roku w Budzynie koło Chodzieży. Od 1966 roku mieszkał w Kościerzynie, gdzie w Liceum Ogólnokształcącym zdał maturę w 1972 roku. Studiował na Wydziale Mechanicznym Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Koszalinie. Studia ukończył w 1979 roku i został zatrudniony na stanowisku asystenta w Katedrze Maszyn i Urządzeń Przemysłu Spożywczego. W 1985 roku obronił pracę doktorską na Wydziale Chemii Politechniki Gdańskiej w dyscyplinie „inżynieria procesowa”.

W całym okresie działalności zawodowej związany był ze specjalizacją: procesy, technologie i urządzenia przetwórstwa spożywczego. Początkowo jako asystent, a później adiunkt, prowadził zajęcia dydaktyczne na tej specjalności. Podczas tworzenia kierunku „technika rolnicza i leśna” aktywnie uczestniczył w organizacji specjalności „inżynieria żywności”. Wynikiem jego starań są stanowiska i wyposażenie aparatury pracowni technologicznej. Wypromował kilkudziesięciu dyplomantów. Obszarem jego pracy naukowej były problemy homogenizacji i ujednolicania. Był uznany twórcą oryginalnych analiz teoretycz-

nych, dotyczących dyspersji i ujednolicania w przepływie laminarnym. Zagadnienia analityczne i badania tych problemów były przedmiotem, nie ukończonej w wyniku choroby, rozprawy habilitacyjnej.

Współpracował z wieloma zakładami przemysłu spożywczego. Trwale i w dłuższym okresie współpracował z firmą Promont i Zakładami Mięsnymi w Koszalinie oraz Mleczarnią w Gdańsku. Uczestniczył w pracach rady naukowo-technicznej Zakładu Badawczego i Produkcji Aparatury Piekarnictwa w Bydgoszczy. Był członkiem sekcji Maszyn Spożywczych w Komitecie Techniki Rolniczej PAN.

Aktywnie udzielał się w życiu Uczelni i działalności społecznej. Podczas jednej kadencji, z wyboru, pracował w składzie Rady Wydziału Mechanicznego. Jako sekretarz komitetów organizacyjnych odpowiadał za organizację trzech krajowych konferencji naukowych. Był czynnym członkiem związków zawodowych, w tym wieloletnim członkiem zarządu. Pełnił funkcję przewodniczącego koła Stowarzyszenia Inżynierów Przemysłu Spożywczego przy NOT w Koszalinie. Potrafił współpracować w zespole

i organizować pracę zespołową. Był lubianym kolegą i współpracownikiem.

Za aktywną pracę i działalność został uhonorowany Srebrnym Krzyżem Zasługi (2001 r.), Złotą odznaką ZNP (1996 r.) oraz wieloma odznaczeniami regionalnymi, z których ważniejsze to: Medal Pamiątkowy za Zasługi dla Koszalina (1998 r.) i Odznaka Honorowa SITSpół. (2002 r.).

Dziekan, Koledzy, Studenci oraz Rada Wydziału Mechanicznego

Prof. Leslie Baruch Brent

Prof. Leslie Baruch Brent jest światowej sławy immunologiem, przedstawicielem dziedziny nauki, która jak powiedział podczas spotkania w Politechnice Koszalińskiej, rozwija się bardzo żywiołowo w ciągu ostatnich 50–60 lat.

Jako przedstawiciel społeczności żydowskiej był ważnym uczestnikiem uroczystości upamiętnienia miejsca „Nowego Cmentarza Żydowskiego” przy ul. Raławickiej, na terenie Politechniki Koszalińskiej.

Profesor opowiedział o swoich związkach z Koszalinem, mieście w którym urodził się w 1925 roku – wówczas było to miasto niemieckie Köslin. Jego droga życiowa była niezwykle trudna, a losy rodziny, jak innych rodzin żydowskich, bardzo tragiczne. W czasach nazizmu, jeszcze jako żydowskie dziecko musiał opuścić rodzinny dom. Został umieszczony na dwa lata w sierocińcu w Berlinie, a następnie przewieziony (tzw. Kindertransport) do Anglii, dzięki czemu przeżył okres holokaustu, w którym zginęła Jego rodzina.

Po wojnie po raz pierwszy Profesor odwiedził Koszalin w roku 1989, miasto zmieniło się bardzo. Odnalazł swój dom

który pamiętał z czasów dzieciństwa – to było mocne przeżycie emocjonalne. Odżyły wspomnienia związane zarówno z Koszalinem jak i Mielnem. Wtedy poczuł się jednak zagubiony, bo nie znał tu już nikogo i nie potrafił mówić po polsku. Potem Profesor gościł jeszcze w Koszalinie w roku 2001, a w roku 2005 był oficjalnym gościem prezydenta Koszalina – Mirosława Mikietyńskiego. Zawdzięcza to zbiegowi okoliczności, który doprowadził Go, jako światowej sławy naukowca, do spotkania z prezydentem miasta. Podczas wizyty Profesor zaprzyjaźnił się z znanym koszalińskim fotografikiem Zdzisławem Pacholskim, i księdzem Henrykiem Romanikiem, który mocno zainteresował się historią koszalińskich żydów, i napisał książkę „O Żydach w Koszalinie”.

Podczas uroczystości Profesor wyraził zadowolenie i wzruszenie, że znaleźli się ludzie, którzy zajęli się sprawą losu żydów i ich uhonorowania w historii Koszalina, a Jego osoba stała się symbolem przypominającym tę tragiczną historię.

Przed uroczystością Profesor wystąpił z wykładem, prowadzonym w języku angielskim. Opowiedział o interesującym i ważnym fenomienie immunologicznym dotyczącym m.in. przeszczepów żywych organów – nabytej tolerancji immunologicznej.

(AM)

Podczas spotkania z Profesorem Leslie Baruch Brent, w auli Politechniki

Miejsce “Nowego Cmentarza Żydowskiego”

W godzinach popołudniowych, 24 maja 2006 r., odbyły się uroczystości upamiętnienia miejsca “Nowego Cmentarza Żydowskiego” przy ul. Raławickiej, na terenie Politechniki Koszalińskiej.

Gośćmi specjalnymi uroczystości byli: prof. Leslie Baruch Brent – światowej sławy immunolog, Jego Eminencja Biskup Koszalińsko-Kołobrzeski, duchowni różnych wyznań, prezydent miasta Koszalina, przedstawiciel Ambasady

Izraela, przedstawiciele Fundacji Ochrony Dziedzictwa Żydowskiego, oraz przedstawiciel IPN.

Zaproszonych gości przywitał JM Rektor Politechniki Koszalińskiej – prof. Tomasz Krzyżyński, następnie głos zabrał prorektor – prof. Tomasz Heese, który przedstawił cel spotkania.

Uroczystość wypełniły również przemówienia i modlitwy gości specjalnych oraz wypowiedź prof. Leslie Barucha Bren-

ta, który dokonał odsłonięcia pomnika, wspólnie z JM Rektorem. Spotkanie przed pomnikiem zakończono minutą ciszy.

Dalsza część spotkania, prowadzona przez prof. Tomasz Heese, przebiegała w auli Wydziału Mechanicznego. Z przemówieniem “O Żydach w Koszalinie – szkic do portretu zbiorowego”, wystąpił ks. Henryk Romanik. Spotkanie zakończyło się w kularach przy poczęstunku.

(AM)

Współpraca – Energia – Biznes

Polsko-Niemiecka współpraca w dziedzinie energii odnawialnej i oszczędności energii była przedmiotem konferencji – spotkania biznesowego, które odbyło się w dniach 17–18 października 2006 r. w Koszalinie w siedzibie Politechniki Koszalińskiej przy ul. Śniadeckich. Organizatorami konferencji byli: Związek Przedsiębiorców Meklemburgii-Przedpomorza, Centrum Biznesu w Koszalinie oraz Polsko-Niemiecki Instytut Transferu Wiedzy. Konferencja odbyła się pod naukowym patronatem Politechniki Koszalińskiej. Rolę gospodarza konferencji pełnił prof. dr hab. Michał Jasiulewicz, wspólnie z Dietrichem Lachmanem – przewodniczącym Związku Przedsiębiorców Meklemburgii.

Celem wprowadzenia swobodnej atmosfery sprzyjającej nawiązaniu osobistych kontaktów i wymianie doświadczeń z dziedziny biznesu i nauki, konferencja zaczęła się od śniadania biznesowego, gdzie przy kawie i kanapkach każdy z uczestników przedstawił siebie i swoją firmę. W prezentacji tej, w kilku słowach, zasygnalizowane były oczekiwania każdego z uczestników, co do efektów konferencji.

W trakcie konferencji programowe referaty wygłosili: – prof. dr hab. Tomasz Heese, prorektor ds. nauki i współpracy z gospodarką Politechniki Koszalińskiej, na temat “Partnerstwo w zakresie wiedzy i innowacji”, – dr hab. Piotr Gradziuk z Akademii Rolniczej w Lublinie, na temat “Potencjał biomasy w Polsce”, – prof. dr hab. Meisner, na temat “Wkład przetwarzania informacji w oszczędność energii”. Uwagami prak-

tycznymi w zakresie produkcji biomasy w warunkach Polski i przetwarzania jej na energię czystą podzielił się dr J.W. Dubas w swoim wystąpieniu pt. „Z pola do transformatora”.

W dyskusji panelowej poruszano tematy związane z opłacalnością energii odnawialnej produkowanej z biomasy, wiatru, słońca, biogazu jak również energii geotermalnej – zarówno w warunkach polskich, jak niemieckich. W ocenie polskich rozwiązań prawnych, wspierających produkcję energii odnawialnej w każdej postaci, wytknięto brak spójnych przepisów i rozwiązań finansowych, promujących producentów tej energii na rynku.

Poruszane były również sprawy oszczędności energii w budownictwie mieszkaniowym, oraz wpływu czynnika ludzkiego w tworzeniu nowej koncepcji energetycznej Europy.

W ramach wyjazdu terenowego uczestnicy konferencji zwiedzili kotłownię na biomasę w Kępicach, dostarczającą ciepło do budynków mieszkalnych, oraz plantację wierzby energetycznej w Kościenicy, będącą własnością Politechniki Koszalińskiej.

Podsumowania konferencji dokonali prof. dr hab. Werner Westphal oraz prof. dr hab. Michał Jasiulewicz, zgodnie podkreślając, że wymiana myśli, poglądów i doświadczeń przyczynia się do przepływu idei i informacji, pomaga również w wyrównaniu różnic rozwojowych pomiędzy poszczególnymi firmami i regionami.

dr Romuald Kielczewski

Jubileuszowy “Bieg po indeks”

Zainicjowany 10 lat temu przez Politechnikę Koszalińską konkurs dla maturzystów pt.: “**Bieg po indeks**” doczekał się w tym roku swego jubileuszu. 21 kwietnia 2006 roku w sali Senatu PK przy ul. Śniadeckich odbyło się bowiem uroczyste zakończenie kolejnej, X edycji tego konkursu. Na spotkaniu tym prorektor ds. nauczania – prof. dr hab. inż. Zbigniew Suszyński dokonał podsumowania konkursu i wręczył listy gratulacyjne laureatom, uprawniające ich do podjęcia studiów w Politechnice Koszalińskiej. Złożył też gratulacje oraz wręczył dyplomy i nagrody pieniężne laureatom pierwszych sześciu miejsc oraz nauczycielom, którzy w największym stopniu przyczynili się do sukcesów swoich wychowanków. Konkurs ten bowiem umożliwił 30 najlepszym uczestnikom finału uzyskanie dokumentu, stanowiącego podstawę do otrzymania indeksu Politechniki Koszalińskiej, stąd jego historyczna już nazwa “Bieg po indeks”. Wystarczyło złożyć podanie wraz ze świadectwem dojrzałości, we właściwym dziekanacie, na wybranym przez siebie kierunku studiów,

Obecnie, przy zmianie zasad przyjmowania na studia, jest to w zasadzie **konkurs** – “**zabawa intelektualna**” (jak określili to sami uczestnicy), który umożliwia maturzystom wybierającym się na studia sprawdzenie swojej wiedzy z matematyki oraz nabycie praktycznych umiejętności korzystania z e-learningu. Po raz trzeci bowiem konkurs ten organizowany był w nowej formule, tzw. “zdalnego kształcenia”, poprzez platformy Internetowe. Poprzedni przez 7 lat prowadzono w formie korespondencyjnej. Zadania konkursowe drukowane były w lokalnych dziennikach, a ich rozwiązania uczestnicy przysyłali do Uczelni w formie listowej.

Na podkreślenie zasługuje tu fakt, że Politechnika Koszalińska, jako jedna z pierwszych w kraju, podjęła tę formę prze-

kazywania wiedzy i obecnie w tym zakresie posiada duże doświadczenie. Wdrożony został specjalistyczny system komputerowy do zdalnego nauczania w postaci platformy e-learningowej, pozwalający w profesjonalny sposób realizować tego typu kształcenie. Przygotowano również odpowiednie materiały tekstowe oraz przeszkolono kadrę dydaktyczną. Ponadto, nauczyciele szkół średnich, prowadzący grupę uczestników, zostali przeszkoleni na jednodniowym kursie e-learningu oraz uzyskali certyfikat z zakresu prowadzenia zajęć w tym systemie. Nieodpłatnie przekazano także szkołom licencję do tworzenia kursów elektronicznych.

Dobre przygotowanie Politechniki Koszalińskiej w tym zakresie podkreślali sami uczestnicy konkursu, stwierdzając, że “w tym roku nie było już żadnych problemów technicznych w interaktywnym kontakcie z Uczelnią. Dorobek Uczelni do-

Wręczenie listów gratulacyjnych przez prorektora ds. nauczania – prof. Zbigniewa Suszyńskiego (z prawej) i prodziekana Wydziału Mechanicznego – prof. Czesławę Łukianowicz (z lewej)

ceńło także Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu, przyjmując do finansowania dwa zadania celowe z zakresu e-learningu.

Nowa forma konkursu została zaakceptowana przez uczniów i nauczycieli, bowiem do pierwszego etapu przystąpiło prawie 600 uczniów z 32 szkół średnich (2 razy więcej niż w starej formule). Potwierdzeniem tego jest także fakt, że do konkursu zgłosiły się szkoły nie tylko z miasta Koszalina, ale m.in. z miejscowości takich jak: Biały Bór, Człuchów, Gdynia, Kołobrzeg Słupsk, Świdwin, Szczecinek, Ustka, Wejherowo i inne.

Konkurs miał 3 etapy. Pierwszy i drugi etap odbywał się w szkołach, które zgłosiły się do Konkursu. Dostęp do zadań konkursowych uczniowie mieli po wprowadzeniu kodu przez nauczyciela prowadzącego daną grupę. Mieli też określony czas na rozwiązywanie zadań – po jego upływie okna wejściowe do kontaktów interaktywnych przestawały być dostępne. Uczniowie przysyłali swoje rozwiązania zadań i uzyskiwali odpowiedź o stopniu jego poprawności. Na koniec pierwszego etapu najlepsi uczniowie byli typowani przez swoich nauczycieli do finału, który odbył się 8 kwietnia 2006 r. w siedzibie Politechniki przy ul. Śniadeckich. Przystąpiło do niego 208 uczniów. Mieli oni do rozwiązania w czasie 2 godzin, tym razem już techniką tradycyjną, 5 zadań z matematyki, przy czym za każde zadanie można było uzyskać maksymalnie po 20 punktów.

Laureaci konkursu “Bieg po indeks” – edycja 2006

Lp.Nazwisko i imię	Nazwa szkoły	Liczba punktów
1. Czerniak Michał	ZS im. H. Sienkiewicza Kołobrzeg	100
2. Dudkiewicz Hanna	I LO im. St. Dubois Koszalin	100
3. Święcicki Sylwia	I LO im. St. Dubois Koszalin	100
4. Teter Maciej	I LO im. St. Dubois Koszalin	98
5. Czerwanka Urszula	I LO im. St. Dubois Koszalin	96
6. Jakowczyk Kamila	I LO im. St. Dubois Koszalin	95
7. Słoma Sławomir	I LO im. St. Dubois Koszalin	94
8. Cieślak Maciej	I LO im. St. Dubois Koszalin	92
9. Lorenz Michał	I LO im. St. Dubois Koszalin	90
10. Megier Katarzyna	I LO im. St. Dubois Koszalin	90
11. Warsińska Dorota	ZSO Ustka	88
12. Szumski Tomasz	I LO im. St. Dubois Koszalin	85
13. Kolera Rafał	VI LO Gdynia	85
14. Siudziński Michał	ZS im. H. Sienkiewicza Kołobrzeg	84
15. Koska Przemysław	I LO Bytów	84
16. Sasinowski Marcin	II LO Słupsk	82
17. Trusiło Marek	II LO im. W.Broniewskiego Koszalin	82
18. Górąski Krzysztof	I LO im. St. Dubois Koszalin	82
19. Śmigiel Michał	I LO im. St. Dubois Koszalin	82
20. Barcicki Artur	I LO im. St. Dubois Koszalin	81
21. Szumski Marcin	I LO im. St. Dubois Koszalin	80
22. Gaurer Marcin	ZS im. H. Sienkiewicza Kołobrzeg	79
23. Maćkowiak Jakub	I LO im. St. Dubois Koszalin	75
24. Wnuk-Lipiński Paweł	I LO im. St. Dubois Koszalin	75
25. Zaremba Bartosz	I LO im. St. Dubois Koszalin	75
26. Spiegier Sebastian	ZS im. H. Sienkiewicza Kołobrzeg	74
27. Białokoziewicz Grzegorz	ZSP w Świdwinie	73
28. Janiel Marek	I LO im. St. Dubois Koszalin	73
29. Gniewkowski Łukasz	VI LO Gdynia	69
30. Siekan Dorota	I LO im. St. Dubois Koszalin	68

Laureaci konkursu w towarzystwie prorektora – prof. Zbigniewa Suszyńskiego

Kapituła Konkursowa pod przewodnictwem prof. dr. hab. inż. Czesław Łukianowicza, prodziekana Wydziału Mechanicznego, dokonała bardzo wnikliwej oceny prac i ustaliła listę laureatów tegorocznej edycji. Pozytywny wynik w finale konkursu (więcej niż 50 punktów) uzyskało 32% uczestników (67 osób). Lista laureatów obejmuje jednak tylko 30 pierwszych osób, które zgodnie z regulaminem konkursu uzyskały prawo do otrzymania indeksu Politechniki Koszalińskiej, o ile wyrażą chęć podjęcia studiów w naszej Uczelni.

Z uzyskanych danych wynika, że wśród finalistów były 3 osoby, które bezbłędnie rozwiązały zadania finałowe i uzyskały maksymalną ilość punktów (!) W bieżącym roku bezapelacyjne zwyciężyli uczniowie z I LO im. S. Dubois w Koszalinie, którzy nie tylko wprowadzili na listę laureatów największą liczbę osób, ale zajęli także 50% miejsc punktowanych w finale. Jest to niewątpliwie zasługa pracujących w tej szkole nauczycieli z matematyki.

Na drugim miejscu, niespodziewanie, bo zwykle było to miejsce rezerwowane przez uczniów z II LO im. W. Broniewskiego w Koszalinie, są uczniowie z Zespołu Szkół im. H. Sienkiewicza w Kołobrzegu. Mają bowiem swojego "100 punktowego" zwycięzcę konkursu, 4 osoby znalazły się w ścisłym finale, a ponadto 21% startujących uzyskało pozytywny wynik (powyżej 50 punktów). Należy pogratulować nauczycielom matematyki i informatyki z tej szkoły. Wcześniej nauczyciele zapowiedzieli, że w kolejnej edycji ich uczniowie "dadzą się poznać z dobrej strony" i jak wskazują wyniki – słowa dotrzymali.

Każdy z uczestników finału wypełniał ankietę, podając, czy zamierza podjąć studia w Politechnice Koszalińskiej i na

jakim kierunku. Z ankiet wynika, że prawie 80% uczestników chce to zrobić. O ile jednak kilka lat temu zdecydowanie dominowały deklaracje podjęcia studiów na kierunku Ekonomia oraz Zarządzanie i Marketing, to obecnie (trzeci rok z rzędu) najwięcej chętnych jest na: Informatykę (26,4%) oraz Elektronikę i Telekomunikację (23,3%). Kierunek Ekonomia z 18,4% zainteresowaniem znalazł się na trzecim miejscu, a Zarządzanie i Marketing (5,5%) dopiero na 7 miejscu wśród kierunków studiów oferowanych przez Politechnikę Koszalińską. Wyprzedziła go Geodezja i Kartografia (10,7%), Budownictwo Lądowe (8,5%) oraz Mechanika i Budowa Maszyn (6,7%).

Być może wynika to z nowej formuły konkursu (e-learning), w której lepiej się czują pasjonaci informatyki i to oni sprawdzają w ten sposób swoje umiejętności, a być może z ogólnego trendu zmian w zakresie zainteresowań maturzystów kierunkami studiów. Uroczyste posumowanie konkursu wraz z wręczeniem laureatom nagród i dyplomów zakończyło tradycyjne już "rodzinne" zdjęcie laureatów na tle "galerii rektorów" PK.

W opinii nauczycieli szkół, uczestniczących w tegorocznej edycji konkursu "Bieg po indeks", spełnia on znakomicie rolę swoistych "korepetycji" z matematyki i informatyki, i oczekuje się jego kontynuacji w przyszłym roku, z ewentualną możliwością uhonorowania indeksami większej liczby finalistów". Kapituła Konkursowa złożyła swoją deklarację organizacji przyszłorocznej edycji konkursu i obiecała wystąpić do Senatu Politechniki Koszalińskiej z tym postulatem.

*prof. Bronisław Słowiński
członek Kapituły Konkursowej*

Konferencja studentów nowego instytutu – INiE

7 czerwca bieżącego roku, w budynku przy ulicy Śniadeckich, miała miejsce konferencja studentów filologii germańskiej, pod hasłem "Opowiadanie na przełomie epok – od romantyzmu do współczesności", zorganizowana przez studentów drugiego roku filologii germańskiej Instytutu Neofilologii i Europeistyki Politechniki Koszalińskiej. Opiekę naukową nad organizacją konferencji sprawował profesor Klaus Hammer, literaturoznawca, wykładający m.in. w Instytucie Neofilologii i Europeistyki. Referaty, napisane w języku niemieckim, dotyczące tematyki z którą studenci zmagali się przez cały rok akademicki, podzielone zostały na cztery bloki tematyczne, prezentujące opowiadania na tle wybranych epok literackich.

Audytoryum, złożone zarówno z wykładowców instytutu, jak i studentów germanistyki, miało okazję wysłuchać, podczas pierwszej odsłony konferencji, referatów o opowiadaniach takich twórców jak E.T.A Hoffmann, Theodor Storm, Wilhelm Hauff czy Adalbert Chamisso. Jednym z trzech referatów wygłoszonych w drugiej części był referat o noweli "Die Judenbuche" Annetty von Droste-Hülshoff, w której to opowiadanie psychologiczne i socjalne doświadcza swojego szczytu. Chodzi w niej o naświetlenie zagrożenia ludzkości w pozornie bezpiecznym świecie. Autorka podąża za pomocą obiektywnej analizy za tajemnicą nieszczęsnej egzystencji. Trzecia odsłona zaprezentowała m.in. wzorcowy przykład nowoczesnej groteski, dziwną mieszaninę ironii i patosu, jaką jest utwór Alfreda Döblina "Die Ermordung einer Butterblume", jak również opowiadanie Franza Kafki "Die Verwandlung", w którym to główny bohater budząc się nad ranem, czuje się przemieniony w ogromnego robaka. Obserwujemy w nim stopniowe odwracanie się

wspólnoty ludzi od niego, najpierw szefa, później rodziców, na końcu również siostry. W tym utworze nie chodzi o prawdziwą przemianę w odpychającego insekta, stan głównego bohatera jest bowiem tylko symbolem człowieka, który znalazł swoje miejsce poza społeczeństwem. Okropne stworzenie, jakim po metamorfozie jest główny bohater, próbuje się co prawda wycofać, ale właśnie to zachowanie widziane jest jako atak i prowadzi do jego upadku. Społeczeństwo nie znosi bowiem odludków i dziwaków.

Ostatnia część konferencji studentów zaprezentowała m.in. opowiadanie "Das Brot" Wolfganga Borcherta, który przedstawia w nim krótką historię z perspektywy kobiety i pozwala na końcu swojego utworu, aby jej postępowanie stało się demonstracją ludzkiej miłości w obliczu mizernych materialnych warunków życiowych. Zaprezentowany został również szwajcarski pisarz Friedrich Dürrenmatt, używający w swoim opowiadaniu "Die Panne" groteski, jako starego wypróbowanego środka połączenia sprzeczności, jak również poruszający ważną kwestię o roli przypadku w życiu każdego człowieka.

Ogółem podczas trwającej około pięciu godzin konferencji głos zabrało piętnastu referentów – studentów drugiego roku filologii germańskiej. Po każdej jej części miała miejsce dyskusja nad wygłoszonym referatami. W ten sposób każdy z przybyłych, zainteresowanych literaturą niemieckojęzyczną, miał możliwość zadania pytania referentom oraz uzyskania w znakomitej większości wypadków wyczerpującej odpowiedzi. Warto dodać, że była to pierwsza konferencja poświęcona zagadnieniom germanistycznym, zorganizowana przez powołany do życia w 2004 roku Instytut Neofilologii i Europeistyki.

Marcin Ziejewski

Z życzeniami dla Jubilata

W końcu ubiegłego roku prof. dr hab. inż. Wojciech Kacalak obchodził jubileusz 35-lecia pracy w Uczelni. Postać i wieloletnia działalność Jubilata są dobrze znane w Koszalinie i w województwie. To nie tylko nauczyciel akademicki i naukowiec, ale również społecznik, zaangażowany w pracy na rzecz Regionu Środkowopomorskiego.

Prof. dr hab. inż. Wojciech Kacalak to osoba na trwałe związana, najpierw z historyczną już Wyższą Szkołą Inżynierską w Koszalinie, a następnie z Politechniką Koszalińską. Rozpoczął pracę w uczelni 1 maja 1970 roku, jako absolwent Wydziału Mechanicznego Politechniki Łódzkiej. Było to w drugim roku działalności uczelni. W kolejnym trzecim roku działalności uczelni rozpoczynały się zajęcia z przedmiotów specjalnościowych. Asystent mgr inż. Wojciech Kacalak, wspólnie z gronem współpracowników ówczesnego Zakładu Technologii Maszyn, kierowanego przez prof. T. Karpińskiego, tworzył od podstaw zaplecze laboratoryjne i przygotowywał je do przyszłej pracy

Podkreślić trzeba czynne zaangażowanie Jubilata w działalność krajowych i zagranicznych organizacji naukowych, np. jako: członek Komitetu Budowy Maszyn Oddziału PAN w Poznaniu, członek sekcji Technologii Maszyn KBM PAN, członek sekcji T07D KBN, przewodniczący rady naukowej OBR Obrabiarek Urzędzeń Specjalnych Poznaniu, członek Gesellschaft für Angewandte Mathematik und Mechanik "GAMM", Przewodniczący Środkowopomorskiej Rady Naczelnej NOT, Prezes Koszalińskiego Towarzystwa Naukowego.

Dodajmy do tego ogromne zasługi Profesora w działalności organizacyjnej na uczelni, Wydziale Mechanicznym i w kierowanej przez niego jednostce naukowo-dydaktycznej. Profesor pełnił wszystkie szaczone funkcje we władzach uczelni i wydziału, w tym przez dwie kadencje w latach 1993–1999 był rektorem uczelni, w latach 1978–1981 pełnił funkcję prorektora ds. kształcenia, w latach 1988–1995 – prorektora ds. nauki, a w latach 1982–1987 oraz 1999–2005 pełnił funkcję dziekana

naukowej. Przez kolejne lata zawsze angażował się czynnie w działalność macierzystej jednostki organizacyjnej, a nadmiar energii wykorzystywał w innych formach.

Trudności w budowie zrębów wydziału i uczelni mobilizowały Go do twórczej i intensywnej pracy. Dowodem tego jest, rozwijająca się równolegle z pracą organizacyjną i dydaktyczną, kariera naukowa. Kalendarium wygląda następująco: 1974 rok – obrona pracy doktorskiej z wyróżnieniem w Politechnice Wrocławskiej, w 1978 roku – zakończenie przewodu habilitacyjnego w tej uczelni. Praca habilitacyjna uzyskała wyróżnienie w postaci nagrody MEN. W 1989 roku Jubilat uzyskuje tytuł naukowy profesora, a stanowisko profesora zwyczajnego w naszej uczelni w 1991 roku. Habilitacja uzyskana w osiem lat po ukończeniu studiów, to bardzo dobre osiągnięcie. Prof. W. Kacalak zajmuje się nie tylko dyscypliną „budowa maszyn i mechanika precyzyjna”, ale również optymalizacją i automatyzacją procesów mikroobróbki oraz procesów i urządzeń do bardzo dokładnej obróbki, podstawami zastosowań sztucznej inteligencji w budowie i eksploatacji maszyn, budową inteligentnych systemów diagnostyki, kompensacji zakłóceń oraz optymalizacji procesów i systemów technicznych.

Wydziału Mechanicznego. Od 1991 roku jest kierownikiem Katedry Mechaniki Precyzyjnej, składającej się z 34 pracowników i doktorantów, w tym – 3 profesorów, 7 doktorów, 8 asystentów i 16 doktorantów. Jest „ojcem” specjalności „inżynierskie zastosowania komputerów”. Za swoją działalność uzyskał wiele odznaczeń państwowych i resortowych oraz nagród.

Nie ulega żadnej wątpliwości, że Jubilat jest wybitną postacią w koszalińskim środowisku akademickim, a jednocześnie człowiekiem skromnym. Dlatego poprosiłem Profesora o rozmowę z okazji jego Jubileuszu.

H.C.: Panie Profesorze, patrząc z perspektywy lat, pobytu i działalności w Koszalinie, chciałbym zapytać, czy nie żałuje Pan, że opuścił środowisko łódzkie, rodzinne miasto Zduńską Wolę i przeniósł się Pan w Region Środkowopomorski?

Muszę powiedzieć szczerze, że nigdy mi taka wątpliwość nawet przez myśl nie przeszła. Wybory sprzyjające aktywnej pracy są zawsze właściwymi wyborami. Dobrze to ilustruje aforyzm: „Szczęście nie jest stacją, do której się jedzie, tylko sposobem podróżowania”. W skali społeczności, takich jak spo-

łeczność akademicka, jest kilka spraw ważnych, zarówno dla poszczególnych osób, jak i całego środowiska. Zaliczam do nich: szacunek i zrozumienie dla pracowników, ich aspiracji oraz efektów ich pracy, rozumienie indywidualnych dążeń i łączenie ich we wspólne cele, tworzenie atmosfery do zgodnego współdziałania mimo oczywistych różnic w wielu aspektach, jasność oraz znajomość zasad i różnorodnych ograniczeń, znajomość kryteriów i przewidywalność ocen, a także uznanie dla sukcesów. Te cechy w znacznym stopniu upowszechniły się i rozwinęły w naszej uczelni i są źródłem efektów. Politechnika Koszalińska to moim zdaniem doskonałe miejsce dla pracy twórczej, również dlatego, iż są bardzo małe, w porównaniu z innymi miastami, straty czasu w naszym otoczeniu średniego miasta, do tego wspaniale położonego. Dobre warunki do pracy naukowej mogą być tworzone nie tylko w wielkich aglomeracjach, bowiem cały świat jest obecnie, w sensie komunikacji i wymiany informacji, „globalną wioską”.

H.C.: Wiem to również z własnego doświadczenia, że pierwsze lata pobytu w Koszalinie i praca w WSInż. nie były łatwe. Szybko stał się Pan osobą twórczo rozwijającym Wydział Mechaniczny i środowisko akademickie. Czy to była tylko pasja twórcza, czy jeszcze coś?

Trudno mi to ocenić, ale gdy już dość dawno, na swoich stronach internetowych dokonywałem wyboru ważnych dla mnie zasad, to zestawilem następujące: „najgorszą inwestycją jest oszczędzanie się w pracy”, „o wiedzę łatwiej niż o mądrość”, „nie spisuj nikogo na straty, bo niemożliwe realizuje się codziennie”, „to co robimy dla innych nie jest naszym poświęceniem, a jedynie ceną jaką należy płacić za miejsce, jakie zajmujemy”, „trudne problemy zostawione same sobie staną się jeszcze trudniejsze”, „ludzie mogą się różnić, ale to nie musi ich poróżnić”. Może po prostu te zasady sprawdzają się na moim przykładzie. Warto zawsze pamiętać, że we wszechświecie wszystko jest w nieprzerwanym ruchu. W naszym świecie zmiany i przeobrażenia są dominującą cechą. Każdy stan jest chwilowy, a każdy wiek jest wiekiem przemian. Ludzkie życie nigdy nie było spokojem i odpoczynkiem. Życie jest bowiem procesem, a nie stanem spoczynku.

H.C.: W środowisku akademickim Wydziału Mechanicznego i całej Uczelni znany jest Pan, jako tytan pracy. Dowodem tego jest, między innymi, wspaniała kariera naukowa. Czy zajmowane funkcje na uczelni i na wydziale nie przeszkadzały Panu w rozwoju naukowym?

Zapewne trochę przeszkadzały, ale też wyzwalały większą mobilizację. Po to, aby równocześnie realizować różne zadania naukowe, dydaktyczne, organizacyjne i rozwijać własne umiejętności, trzeba uporczywie i z determinacją, tak jak w procesorach i systemach komputerowych, ciągle wykształcać w sobie i rozwijać „wielowątkowość”, czyli sprawność w równoległym zajmowaniu się wieloma problemami. W systemie edukacji nadal poświęcamy za mało czasu na kreatywność, techniki twórczego rozwiązywania problemów, rozwój osobowości ludzi, sprawność działania. Jednak trzeba uczciwie powiedzieć, że jeśli chcemy więcej zrobić, to musimy więcej czasu i więcej siebie na to poświęcić.

H.C.: Pana wszechstronna działalność, opinie wyrażane przez pracowników, świadczą o wybitnych cechach osobowości. A jednak słucha Pan drugiego człowieka?

Słuchanie innych to nie obowiązek, lecz przywilej. Od innych można się wiele nauczyć i przez słuchanie innych wzbo- gacają się nasze poglądy. Mniej wówczas błądzimy i więcej możemy. Trzeba zawsze uważać, by szerokie horyzonty z młodości nie zawężyły się do jedynie słusznego punktu widzenia. Są ludzie, którzy dawno temu się urodzili, ale są młodzi. Łatwo ich rozpoznać właśnie po szerokości horyzontów, życzliwości dla innych i umiejętności przymrużenia oka. Trzeba też pamiętać, że gdy ludzie w swym zabieganiu i nerwowości prowadzą często jałowe spory o sprawy drugorzędne, to ponieważ odkrywają, że tracąc teraźniejszość, przegapili również przyszłość i stracili wiele czasu. Warto, jeśli tylko możemy pomagać sobie i innym, unikać tych pułapek. Do tego jednak przydaje się zasada wynikająca z takiego aforyzmu: „Co trzeba robić, aby mieć anielski charakter? Nic nie trzeba robić – trzeba tylko mieć diabelską cierpliwość”.

H.C.: Czy mógłby Pan Profesor, chociaż w części, uchylić rąbka planu na bliższą i dalszą przyszłość?

W działalności naukowej, wiek dojrzały, to moim zdaniem, wiek kompromisu między ilością a jakością pomysłów. Zazwyczaj dobrym pomysłem na przyszłość jest tworzenie tego, co się potrafi najlepiej, tylko lepiej. Ja uważam jednak, iż nowe pomysły są ważne, gdyż pozwalają na pobudzenie nowych zasobów własnej aktywności. Obecnie, kiedy w działalności naukowej, empiryzm staje się coraz kosztowniejszą metodyką pracy, a rozwój modelowania i symulacji komputerowych zyskuje na jakości modeli i rosnących mocach przetwarzania, coraz więcej nowych zadań z zakresu zastosowań tych metod staje przed nami. Zastosowania sztucznej inteligencji, interakcja i komunikacja głosowa ludzi i urządzeń, to niezwykle fascynujące obszary zainteresowań moich i naszych zespołów naukowych. Do tego można dodać, iż jest wiele wspólnych obszarów działalności technicznej i ekonomicznej, a także obszarów wynikających z kierunków rozwoju cywilizacji, które mogą być dziedziną współpracy kilku wydziałów oraz lepszej integracji pracowników i jednostek, co tworzyłoby przyszłościowe formy działalności zadań uczelni.

H.C.: Prosiłbym jeszcze o możliwie szczere ujawnienie, co najbardziej się Panu nie podoba i przeszkadza w naszym środowisku?

Jeśli coś wymaga poprawy, to staram się, na ile jest to możliwe, przyczynić się do ulepszenia tego. W dobrej kuźni łatwiej być kowalem własnego losu. Wiemy, że rozwój globalny i lokalny będzie wymagał od ludzi coraz większego wysiłku intelektualnego i prowadził do coraz powszechniejszej rywalizacji. Jest to potencjalnie źródłem konfliktów i niekorzystnych napięć. Znane są sposoby na harmonizowanie rozwoju i upowszechnianie poczucia wspólnoty celów. Jednym ze skutecznych sposobów, który najlepiej wprowadzać zanim to będzie konieczne, jest integracja zadań i tworzenie systemów współdziałania wielu zespołów, co powoduje wyrównanie możliwości i lepsze wykorzystanie zasobów. Duże zespoły osiągają w rozwiązywaniu trudnych i ambitnych zadań największe efekty, a satysfakcja przychodzi szybko.

H.C.: Dziękując za rozmowę, życzę Panu Profesorowi, w imieniu własnym i naszego akademickiego środowiska, dużo zdrowia i dalszej owocnej pracy dla dobra Wydziału Mechanicznego, Uczelni i regionu.

Dziękuję.

*Opracował i rozmowę przeprowadził
dr inż. H. Charun*

Pracownia Fotogrametrii i Teledetekcji

Zgodnie z Uchwałą Senatu i Zarządzeniem Rektora Politechniki Koszalińskiej nr 11/2006 z dnia 13 marca 2006 r., na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska utworzona została Pracownia Fotogrametrii i Teledetekcji (PFiT). Jest to kolejna jednostka na uczelni i wydziale związana bezpośrednio z kierunkiem studiów „geodezja i kartografia”.

PFiT mieści się w budynku Politechniki przy ulicy Partyzantów 17, III piętro, p. 304 – 305 i składa się z 2 wyodrębnionych części funkcjonalnych: sali laboratoryjnej Pracowni Fotogrametrii i Teledetekcji oraz podręcznej czytelnicy.

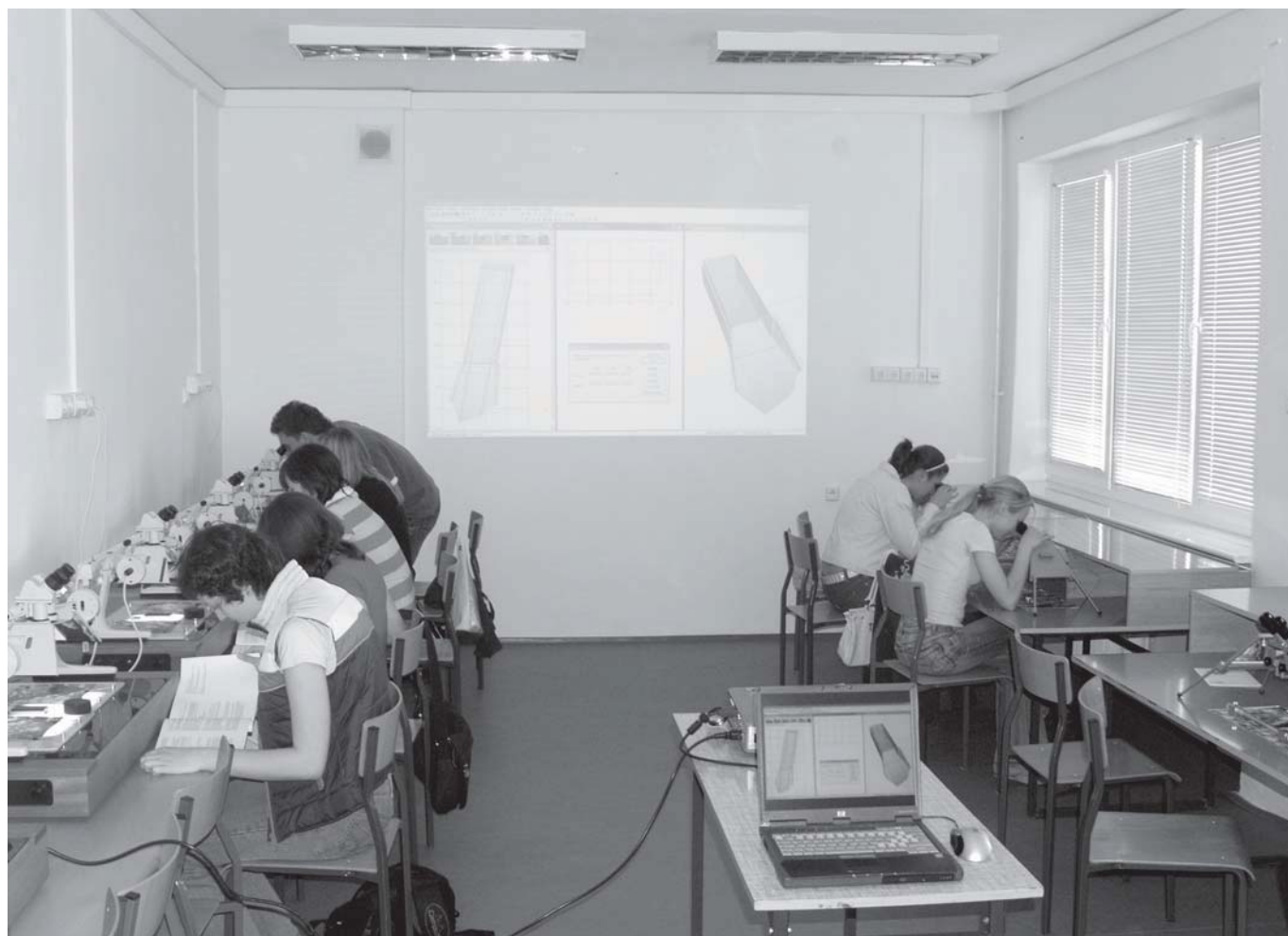
Do zadań PFiT należy:

1. Prowadzenie specjalistycznej pracowni – sali z wyposażeniem do zajęć dydaktycznych z zakresu fotogrametrii i teledetekcji.
2. Zapewnienie zaplecza technicznego do realizacji zadań dydaktycznych i badań naukowych, prowadzonych min. przez Zakład Geodezji i Fotogrametrii i Zakład Gospodarki Przestrzennej i Katastru Nieruchomości z zakresu fotogrametrii i teledetekcji.
3. Prowadzenie szkoleń dla studenckich kół naukowych z zakresu fotogrametrii i teledetekcji.
4. Zapewnienie dostępu do specjalistycznego sprzętu studentom zrzeszonym w studenckich kołach naukowych.
5. Prowadzenie zasobu materiałów geodezyjno-kartograficznych, obejmującego: zdjęcia lotnicze i naziemne, mapy, szkice, opisy topograficzne punktów geodezyjnych, wy-

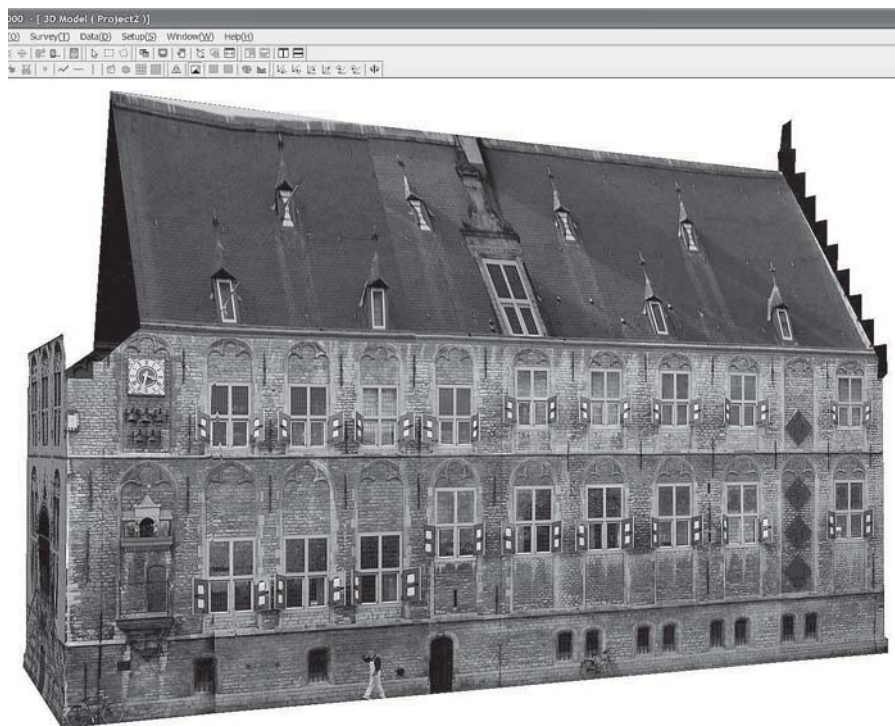
kaz współrzędnych, itp.; udostępnianie tych danych upoważnionym osobom – pracownikom wydziału do celów dydaktycznych i naukowych.

6. Prowadzenie podręcznej czytelnicy dla pracowników i studentów (instrukcje obsługi sprzętu, oprogramowania, instrukcje i wytyczne techniczne itp.).
7. Współpraca z jednostkami uczelni w zakresie badań naukowych, sprzętu i technologii z zakresu fotogrametrii i teledetekcji.
8. Współpraca z jednostkami pozauczelnianymi w zakresie sprzętu i technologii, wykonywanie prac zamawianych, zleconych, usług, ekspertyz, itp. z zakresu fotogrametrii i teledetekcji.
9. Inne zadania zlecone przez jednostki nadrzędne.

Obecnie w PFiT na etacie technicznym zatrudniony jest 1 pracownik. Wyposażenie PFiT stanowi zaplecze sprzętowe dla zajęć dydaktycznych, prowadzonych z przedmiotu „fotogrametria i teledetekcja” na kierunku „geodezja i kartografia” oraz badań naukowych. Zajęcia prowadzone bezpośrednio w sali laboratoryjnej Pracowni Fotogrametrii i Teledetekcji, to w całości zajęcia z przedmiotu „fotogrametria i teledetekcja”, realizowanego w semestrze III i IV na tym kierunku studiów. Pracownia Fotogrametrii i Teledetekcji umożliwia też, w czasie wolnym od zajęć, pracę własną studentów, z dostępem do sprzętu i specjalistycznego oprogramowania.

Do podstawowego wyposażenia sali laboratoryjnej Pracowni Fotogrametrii i Teledetekcji należy 5 stacjonarnych stereoskopów zwierciadlanych ZEISS SB 190, 2 stereoskopy zwierciadlane PZO SLS-2, 2 stereoskopy zwierciadlane TOPCON MS-3, stereoskop zwierciadlany ZEISS, 6 stereoskopów kieszonkowych TOPCON. Należą do niego również 3 komputery PC z zainstalowanym specjalistycznym oprogramowaniem. Jeden z nich posiada oprogramowanie Image Surveying Station PI-3000 japońskiej firmy TOPCON, i wyposażony jest dodatkowo w dedykowany monitor 3D. Oprogramowanie to służy do wykonywania pomiarów trójwymiarowych (3D) z obrazów stereoskopowych, do tworzenia ortoobrazów i modeli trójwymiarowych z wykorzystaniem obrazów pozyskanych za pomocą kamer cyfrowych. Dzięki modułowi służącemu do kalibracji cyfrowych aparatów amatorskich, wykonujących zdjęcia niemetryczne, możliwe jest wyznaczenie parametrów orientacji wewnętrznej praktycznie dowolnego aparatu cyfrowego i wykonanie nim zdjęć do dalszego cyfrowego opracowania fotogrametrycznego. Pracownia posiada na swoim wyposażeniu również cyfrowy aparat fotograficzny Olympus

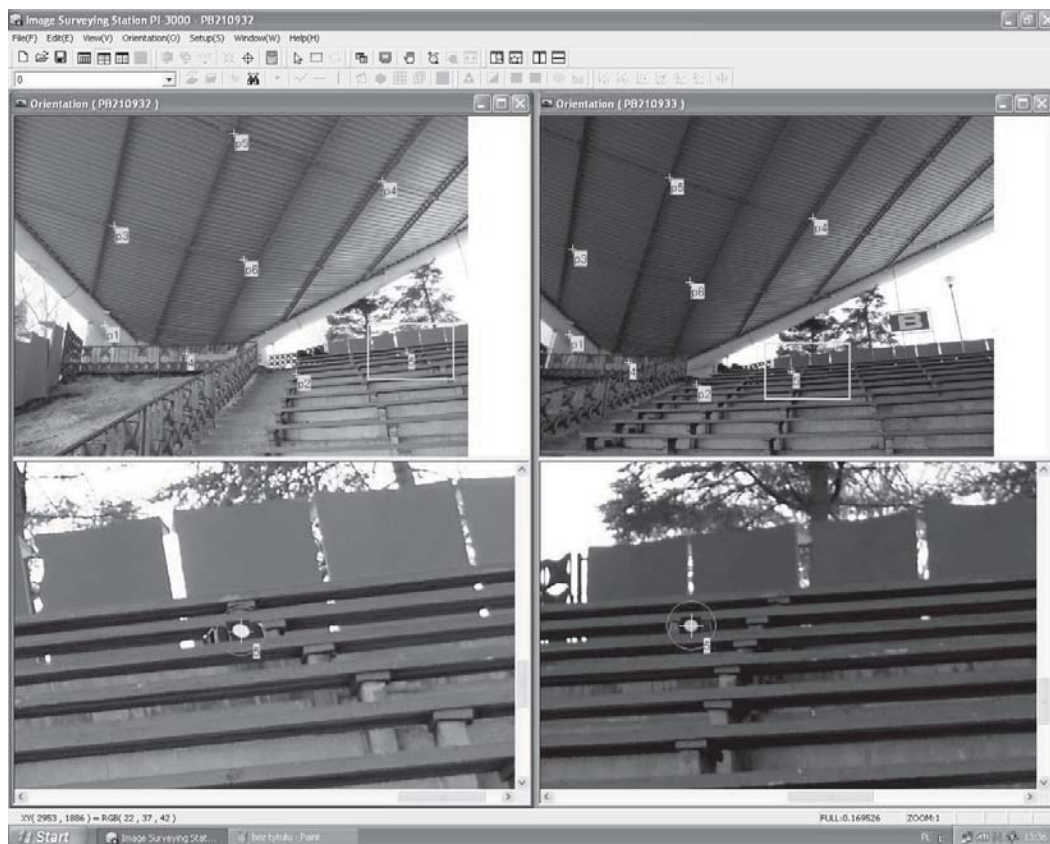
E-300 z matrycą CCD 8 mln pikseli. Pozostałe dwa stanowiska komputerowe wyposażone są w oprogramowanie DEPHOS 4.15 ze specjalistycznymi manipulatorami (tzw. myszy 3D) i okularami bezprzewodowymi 3D. Oprogramowanie

to wraz z wyposażeniem stanowi tzw. cyfrowe stacje fotogrametryczne. Ponadto komputery te, jak i 25 komputerów znajdujących się w Pracowni Geoinformatycznej WBiŚ, wyposażone są w licencjonowane programy edukacyjne:

z zakresu fotogrametrii (EDU-FOTO), teledetekcji (EDU-RS). Pracownia Fotogrametrii i Teledetekcji współpracuje również ściśle z innymi jednostkami wydziału, związanymi z kierunkiem „geodezja i kartografia” – przede wszystkim z Laboratorium Geodezji i Kartografii WBiŚ.

Dzięki tak wyposażonej sali laboratoryjnej pracowni, dostępnemu sprzętowi i oprogramowaniu, możliwa jest pełna realizacja treści programowych przedmiotu „fotogrametria i teledetekcja” zawartych w standardach nauczania, realizacja prac dyplomowych oraz prowadzenie badań naukowych, a także wykonywanie różnego rodzaju prac zamawianych, zleconych, usług, ekspertyz, itp. z zakresu fotogrametrii i teledetekcji.

Oprac. Krzysztof Deska,
Jan Sawka

Fragment opracowania termalnego przekrycia wiszącego Amfiteatru w Koszalinie. Lokalizacja uszkodzeń pokrycia. Z lewej strony obraz w podczernieniu ze zlokalizowanym uszkodzeniem pokrycia przekrycia. Z prawej strony obraz ze "zwykłej" kamery cyfrowej.

ZPORR

 Zintegrowany Program
Operacyjny
Rozwoju Regionalnego

Nowe laboratorium

Zakończenie prac budowlanych Centralnego Laboratorium Wydziału Elektroniki i Informatyki planuje się na koniec bieżącego roku. Projekt powstał przy dofinansowaniu z Unii Europejskiej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. W Centralnym Laboratorium Wydziału Elektroniki i Informatyki studenci będą mogli odbywać zajęcia praktyczne, a pra-

cownicy przeprowadzać badania naukowe. Komunikację między budynkiem Wydziału Elektroniki i Informatyki, a Centralnym Laboratorium, zapewni specjalny łącznik. W wybudowanym obiekcie planuje się umieścić m.in.: Centrum Informatyczne, Zespół Laboratoriów Systemów Cyfrowego Przetwarzania Sygnałów, Laboratoria Optoelektroniki i Fotoenergetyki, Laboratorium Elektroniki Użytkowej, Laboratorium Termofalowe oraz Laboratorium Radiokomunikacji.

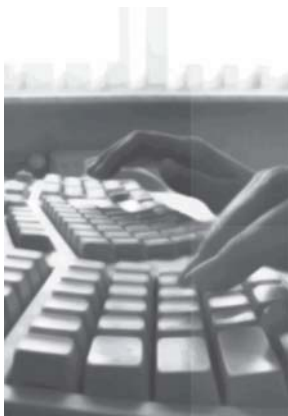

Zachodniopomorski Informator Szkoleniowy

Bardzo ciekawa oferta, skierowana do firm z woj. zachodniopomorskiego!

Pod adresem www.zis.kosman.pl znajduje się wiele informacji o szkoleniach e-learningowych i tradycyjnych, konferencjach i seminariach, z których mogą skorzystać zatrudnieni w Waszej firmie pracownicy.

W ten sposób każda firma może rozwinąć umiejętności swoich pracowników i w ten sposób łatwiej odnaleźć właściwe miejsce na europejskim rynku pracy.

Kontakt:

Zachodniopomorski Informator Szkoleniowy
Politechnika Koszalińska
ul. Śniadeckich 2, 75-453 Koszalin
Woj. zachodniopomorskie

- ☐ (094) 3478655 - promocja i informacja
 - ☐ (094) 3478612 - kierownik finansowy projektu
 - ☐ (094) 3478497 - kierownik zespołu e-kursów
 - ☐ (094) 3478495 - kierownik zespołu e-kursów
 - ☐ (094) 3478194 - konsultant, administrator, webmaster
- www.zis.kosman.pl e-mail: biuro@zis.kosman.pl

Do udziału w projekcie zapraszamy przedsiębiorstwa, uczelnie wyższe oraz instytucje, których siedziba zlokalizowana jest na terenie województwa zachodniopomorskiego.

Jesteśmy

Istniejący już 11 lat Instytut Wzornictwa Politechniki Koszalińskiej po raz kolejny zaznaczył swą obecność wystawą prac studenckich. To dorobek minionego roku wszystkich pracowni, od projektowych – projektowania form przemysłowych, wnętrz, wystaw, komunikacji wizualnej, po pracownie rysunku, malarstwa i rzeźby.

W dniu 15 maja 2006 roku, uroczystego otwarcia wystawy zlokalizowanej w holu głównym gmachu Politechniki przy ul. Śniadeckich, dokonała dyrektor Instytutu – dr Monika Zawierowska-Łozińska. W obecności władz uczelni w osobach panów prorektorów – prof. nadzw. dr hab. Inż. Zbigniewa Suszyńskiego oraz prof. nadzw. dr hab. Michała Jasiulewicza, powitano zgromadzonych gości, wyróżniając senatora Pawła Michałaka, prof. dr. inż. Tadeusza Karpińskiego, mgr Agnieszkę Dołęgę z Centrum Biznesu oraz pana Eugeniusza Krawsza z Biura Targów “Bałtyk”.

Wystawa spotkała się z dużym zainteresowaniem odwiedzających, jak

i życzliwą oceną, zwłaszcza władz uczelni. Wystąpiono z propozycją utworzenia stałego miejsca ekspozycyjnego, jako wizytówki “humanistycznego” oblicza Politechniki. Pozwoliłoby ono na częstsze

prezentacje (zmiany dekoracji) i przybliżyło uczelnianej społeczności oraz miastu problematykę zadań z jakimi zmagają się młodzi projektanci.

mgr Katarzyna Radecka

W stronę synestezji

W semestrze letnim 2006 r. przebywała na stażu doktoranckim w pracowni rysunku Instytutu Wzornictwa, hiszpanka Pepa Salas Vilar. O kontynuowanie swojego doktoratu, w formie stażu naukowego, wystąpiła do Uniwersytetu w Salamance, skąd w ramach Programu Argo otrzymała na ten cel stypendium. Motywacją dla pani Vilar, absolwentki Wydziału Sztuk Pięknych Uniwersytetu w Grenadzie, było wcześniejsze zapoznanie się z programem pracowni rysunku Instytutu Wzornictwa, którego oferta odpowiadała jej oczekiwaniom twórczym i dydaktycznym.

Temat pracy doktorskiej Pepy Salas Vilar dotyczy problematyki **synestezji** w sztuce, w kontekście własnej twórczości i oddziaływania tegoż zjawiska na kreatywne procesy materializowane na płaszczyźnie i w przestrzeni. Badanie oddziaływania tego zjawiska na sztukę jest, w przypadku pani Salas Vilar, rozwinięciem jej osobistych skłonności synestetycznych.

Dla przybliżenia specyfiki oraz idei zjawiska synestezji, kilka słów wyjaśniających samo pojęcie, które łączy jedność wrażeń (gr. *syn-* razem; *aisthesis* – czucie). Synestezja, to inny sposób poznawania i percepcji rzeczywistości, o charakterze sensorycznym, poprzez bodźce stymulujące pracę zmysłów. Dzięki temu uzyskujemy wrażenia kolorowego słyszenia, kolorowego wachania, czy dotykowego smakowania. Wyzwalanie metaforycznego stylu rozpoznawania o podłożu intuicyjnym, w wielu dziedzinach sztuki, to sprawcza siła synestezji i jej właściwości.

Osoby obdarzone synestezją posiadają niezwykle zdolności intelektualne, jak też w zakresie pamięci, wyobraźni czy słuchu absolutnego, dlatego związki synestezji z twórczością są w wielu dziedzinach niepodważalne. W muzyce trzeba wymienić Mikołaja Rimskiego-Korsakowa, Fryderyka Chopina, Arnolda Schönberga, pośród malarzy przede wszystkim twórcę malarstwa abstrakcyjnego – Wasyla Kandińskiego, P. Gaugaina, H. Matissa, P. Klee i wielu innych. Związki muzyki i malarstwa w kontekście omawianego zjawiska, dobrze ilustruje długoletnia przyjaźń W. Kandińskiego i A. Schönberga, udokumentowana wymianą korespondencji między artystami.

Na początku XX wieku, przy wykorzystaniu właściwości synestezji, powstają awangardowe filmy, w których następuje połączenie rytmów muzycznych i ruchomych obrazów, np. „Balet mechaniczny” Fernanda Legera czy „Rytm” Hansa Richtera.

Obecność osoby, obdarzonej szczególnymi właściwościami synestezji, w pracowni rysunku, była doskonałą okazją do przygotowania ćwiczeń dla studentów, z wykorzystaniem sensualnej percepcji muzyki i zapisaniem jej obrazu za pomocą gestu. Warto nadmienić, że kojarzenia międzysmysłowe o charakterze emocjonalnym mają zastosowanie w dydaktyce, ponieważ powodują lepsze zrozumienie procesów twórczych.

Podczas ćwiczeń, w których uwzględniono stopniowanie trudności, zostały użyte różne rodzaje muzyki: dźwięki, odgłosy natury, utwory muzyki poważnej, motywy folklorystyczne hiszpańskie i wiele odmian muzyki rozrywkowej. Sprowokowanie poprzez ćwiczenia atmosfery parasyntezji muzycznej, spowodowały autentyczną reakcję studentów pracujących indywidualnie i zespołowo nad zapisem rysunkowym. Muzyka uruchamiała poprzez zmysłowy odbiór emocje, które z kolei dawały impuls gestom, a te przy pomocy narzędzi i różnych materiałów tworzyły przekaz wizualny. Tak więc, to co pierwotnie było słyszalne,

Rysowanie muzycznych emocji

stało się materialnym odbiciem, wizualizacją jedności wrażeń.

Wszystkie ćwiczenia kończyły się wspólną wystawą oraz bardzo interesującą dyskusją, połączoną z analizą prac. Powstały realizacje, które przypominały oryginalne mapy wyobraźni, emocji i wrażliwości poszczególnych studentów. Synestezyjne kojarzenie dźwięków jest bardzo uproszczone, rejestrowane elementarnym alfabetem rysunkowym: linią, plamą, spiralą, nagromadzeniem, rozproszeniem kreski itd. Rodzaj linii, plamy, oddaje gwałtowność i temperaturę dźwięku, a ekspresja całej kompozycji określa charakter słuchanego utworu.

Dla studentów III roku został opracowany temat pt. „Metafora” – (morze jako metafora wielu zmysłów) przeznaczony do realizacji w przestrzeni plenerowej. Do tematu została załączona specjalna definicja morza, i jego zawartości: *morze jest zapisem obrazów, zapachów, dźwięków, smaków i właściwości dotykowych, uwalnia myśli i uczucia, jest miejscem spotkań, zaprasza do wyobraźni, snu i wspomnień, morze jest poezją, muzyką, tańcem, teatrem... wizualnym spektaklem.*

Wychodząc z założenia fenomenu synestezji, studenci doświadczali morza poprzez obserwację, słuchanie, dotykanie, czucie, korzystając z możliwości w jakie wyposażone są zmysły.

Prowokacja wrażeń poprzez zmysły w formie metafory czy asocjacji, kreuje indywidualną projekcję w otwartej przestrzeni. Wynikiem ćwiczenia było wiele interesujących realizacji o charakterze instalacji, działań akcyjnych oraz obrazów zbudowanych z elementów naturalnych (znalezionych na plaży).

Prezentacja prac, w powstałej czasowo galerii w nadmorskiej przestrzeni, budziła żywe zainteresowanie spacerujących ludzi, którzy swoimi pytaniami wzbogacili przebieg całego wydarzenia. Uwalnianie osobistych refleksji studenci odkrywali w trakcie dyskusji, za pomocą komentarza, który zaświadczał o zrozumieniu idei ćwiczeń.

Ważnym wydarzeniem pobytu pani Salas Vilar była prezentacja jej twórczości, którą pokazała na początku października w galerii "Schody". Wystawa zatytułowana "Peregrinas. Pasos entre el olvido y la memoria" – "Wędrowniczki. Krok w zapomnienie i pamięć", odsłaniała, poprzez trzy cykle obrazów, zdolności synestetyczne autorki w obszarze malarstwa. Obrazy inspirowane retrospekcją pamięci, poszukiwały niewidzialnego dźwięku minionych wydarzeń, niewidzialnych emocji, przeżyć i mglistych wspomnień z dzieciństwa. Gama kolorystyczna obrazów symbolizowała obecność zmysłowej interpretacji przedstawianej rzeczywistości. Pośród obrazów można zauważyć formy abstrakcyjne, figuratywne, które dotyczą kreowanych treści. Wystawa w pełni potwierdziła twórczą rolę zjawiska synestezji w pracy artystycznej pani Pepy Salas Vilar.

Półroczny staż doktorancki pani Salas Vilar pozwolił na wzbogacenie programu dydaktycznego w pracowni rysunku. Ujawnienie poprzez ćwiczenia zjawiska synestezji i jego znaczącej roli w procesach kreatywnych, pozwoliło na otwarcie nowych poszukiwań i innej percepcji rzeczywistości, wyzwoliło ogromną siłę wyobraźni, jej sprawczych możliwości energetycznych w kształtowaniu przekazu intuicyjnego. Sensoryczny odczyt rzeczywistości, bądź jej fragmentów, jest niezbywalną częścią procesów transformacji, będących istotą warsztatu rysunkowego i jego emanacji w indywidualną wypowiedź.

Pobudzanie wrażliwości i myślenia twórczego, z przekraczaniem klasycznych granic, staje się dobrą praktyką kreatywnych procesów dydaktycznych w każdej dziedzinie, a tym bardziej w rysunku, który jest szkicem, sygnałem świadomości studenta, drogą do realizacji własnych profesjonalnych ambicji w zakresie projektowania.

Wernisaż malarstwa Pepy Salas Vilar, Galeria "Schody"

Wykonanie programu stażu doktoranckiego pani Salas Vilar wskazuje na relacje obopólnych korzyści, jest potwierdzeniem dobrej kondycji pracowni rysunku, korespondencji programu dydaktycznego z aktualnymi standardami nauczania w podobnych uczelniach europejskich.

Na zakończenie wypada stwierdzić, że nastąpiła kolejna znacząca promocja naszego Instytutu, świadcząca o jego otwartości w zakresie badań naukowych, o charakterze międzynarodowym.

*prof. nadzw. dr hab.
Elżbieta Kalinowska-Motkowicz*

Doktorantka Pepa Salas Vilar ze studentami

“Kompozycja brył i płaszczyzn”

“Kompozycja brył i płaszczyzn” jest przedmiotem przygotowującym studentów do świadomego kierowania problemami zachodzącymi między elementami widzialnymi dzieła plastycznego. Ujawnia on rolę czynników podstawowych, będących podstawą techniki artystycznej, występujących tam gdzie w grę wchodzi powstawanie form plastycznych płaskich i przestrzennych, niezależnie od panujących stylów i konwencji artystycznych.

Zadaniem przedmiotu “Kompozycja brył i płaszczyzn” jest zapoznanie studentów z czynnikami występującymi wspólnie i działającymi wspólnie, jak i samodzielnie, w akcie swobodnej kreacji artystycznej oraz wpływającymi na całą złożoność problemów kompozycyjnych. Przedmiot ten powinien nauczyć świadomego korzystania i stosowania tych czynników.

Innym zadaniem jest przygotowanie studentów, poprzez odpowiedni dobór tematów i ich indywidualizację, do swobodnego wyrażania indywidualnej ekspresji oraz rozbudzanie wyobraźni i predyspozycji intelektualnych.

W trakcie nauki studenci poznają problemy kompozycyjne w następujących cyklach ćwiczeń:

1. Ćwiczenia o tematyce płaszczyzny i iluzji przestrzeni na płaszczyźnie.
2. Ćwiczenia o tematyce łączenia płaszczyzny z przestrzenią rzeczywistą.
3. Ćwiczenia z zakresu współdziałania elementów płaskich i przestrzennych w przestrzeni rzeczywistej.
4. Ćwiczenia o tematyce budowania elementów przestrzennych i tworzenie zależności między elementami przestrzennymi.
5. Ćwiczenia dotyczące umiejętności stosowania reguł kompozycyjnych do wyrażania indywidualnej ekspresji.

W trakcie ćwiczeń studenci powinni poznać również takie czynniki techniki plastycznej, jak:

- ☐ statyka i dynamika,
- ☐ malarskość i graficzność,
- ☐ budowanie iluzji przestrzeni, kontrastu, rytmu, ruchu,
- ☐ budowanie formy, jej zniekształcania i zanikania,
- ☐ świadomego używania mediów, narzędzi, koloru etc.

Innym ważnym zagadnieniem jest nauka budowania warsztatu twórczego i umiejętność posługiwania się warsztatem – wynikające stąd implikacje są jednym z ważniejszych zagadnień w pracy designera.

Można przyjąć, że “Kompozycja brył i płaszczyzn” jest nauką o elementach stałych dzieła sztuki, zawartych zarówno w dziele plastycznym, jak i muzycznym, literackim, filmowym, architektonicznym, jak i w powszechnych dzisiaj technikach multimedialnych i performance. W sztukach plastycznych zaś pojmowana jest najczęściej jako umiejętność prawidłowego rozmieszczania elementów i tzw. “wyważania pola”, na którym rozgrywa się akcja dzieła sztuki. Jest to jednak tylko jeden z elementów nauczania, ważniejsze bowiem jest umiejętne i świadome stosowanie elementów kompozycyjnych do budowania dzieła.

Elementy kompozycyjne znane są od zawsze i od zawsze stosowane. Już św. Augustyn pisał, że “nie ma poczucia piękna, bez poczucia rytmu”. Trudno wyobrazić sobie jakiegokolwiek dzieło, np. muzyczne, poetyckie czy plastyczne, pozbawione rytmu. Co prawda w XX-wiecznych eksperymentach

(np. minimal art) próbowano świadomie ograniczać jego znaczenie, podobnie jak ze statyką i dynamiką, z kontrastami, dysonansem, fakturą, malarskością i graficznością, rozumianymi jako analityczność i syntetyczność, czy przestrzenią i płaszczyznowością.

Elementy kompozycyjne w historii działalności twórczej różnie były stosowane, w niektórych okresach pewne z nich były w przewadze nad innymi, np. w renesansie dominowała syntetyczność (graficzność) i statyka, zaś barok był analityczny (malarskość) i dynamiczny. Pełnię rozwoju elementy kompozycyjne ujawniły dopiero w sztuce abstrakcyjnej, jej odmianie – konstruktywizmie, przyjmując formę dominującą (stąd nieco pogardliwa nazwa formalizm, nadana przez twórców konserwatywnych).

Elementy kompozycyjne nie mają jednakowej opisowej formy. Nie są zdefiniowane wprost, np. wymieniony wyżej rytm, mimo, że posiada podobne własności, inaczej stosuje się w poezji, gdzie stanowi zasadniczy element warsztatu poetyckiego, czy w plastyce lub w filmie, gdzie umiejętność stosowania różnych form rytmicznych w spotach reklamowych nie musi wcale podnosić jakości artystycznej dzieła, lecz jest uwypukleniem tych elementów, które mają wpływać na odbiorcę. Podobnie jest z przestrzenią (głębią) w dziele muzycznym – na linię melodyczną ma niewielki wpływ, natomiast w obrazach może mieć znaczenie zasadnicze. W literaturze (beletrystyce) przestrzeń jako element kompozycyjny praktycznie nie występuje. Tak więc nauczanie kompozycji polega na łączeniu i porównywaniu tych samych elementów z różnych rodzajów sztuk. Poprawne zrozumienie, np. rytmu w plastyce, nie jest możliwe bez znajomości tych zagadnień, np. w filmie czy muzyce. Znajomość elementów kompozycyjnych w szeroko pojętej sztuce jest ważna, nie tylko dlatego, że jeden element można wytłumaczyć przez analogiczny w innym rodzaju twórczości, lecz także dlatego, że łączenie tych elementów staje się szalenie istotne przy posługiwaniu się technikami multimedialnymi, gdzie elementy plastyczne łączą się z elementami filmowymi. Tak więc istotą kształcenia jest długotrwała korekta, jako odrębny wykład dla każdego studenta, przeprowadzany nad przedstawionym projektem wstępnym, tak by student mógł dopasować odpowiednie środki plastyczne do poprawnego wykonania zadania. Taka odrębność wykładu powinna uwzględniać indywidualne predyspozycje studenta. I tak, np. nie można wymagać silnego zdynamizowania formy od osobowości refleksyjnej. Zrozumienie osobowości, dopasowanie elementów do jej indywidualnych predyspozycji oraz prawidłowe ich zestawienie stanowi o sukcesie w kształceniu plastycznym.

Problemem głównym w nauczaniu kompozycji jest brak podręczników. Wiedza na ten temat jest rozrzucona w różnych publikacjach i odnosi się przeważnie do wybranych zagadnień. Jedyną książką poruszającą między innymi zagadnienia kompozycji jest “Sztuka i percepcja wzrokowa” Arnheima. Niestety, książka ta powstała pod koniec lat 40. ubiegłego wieku i pewne przemyślenia są już nieaktualne, brak w nich, co zrozumiałe, odniesień do współczesności.

“Kompozycja Brył i Płaszczyzn” jest nauką, której podwaliny sformułował na początku lat 60. XX wieku prof. Stanisław Dawski z wrocławskiej PWSSP. Dzięki niemu kompozycja stała się “alfabetem” w kształceniu zarówno artystów warsztatowych, jak i projektantów plastycznych, a w kształceniu plastycznym jest specjalnością specyficzną polską, i jak twierdzi prof. Konrad Kuzyszyn z łódzkiej ASP, stanowi o wysokiej jakości polskich projektantów.

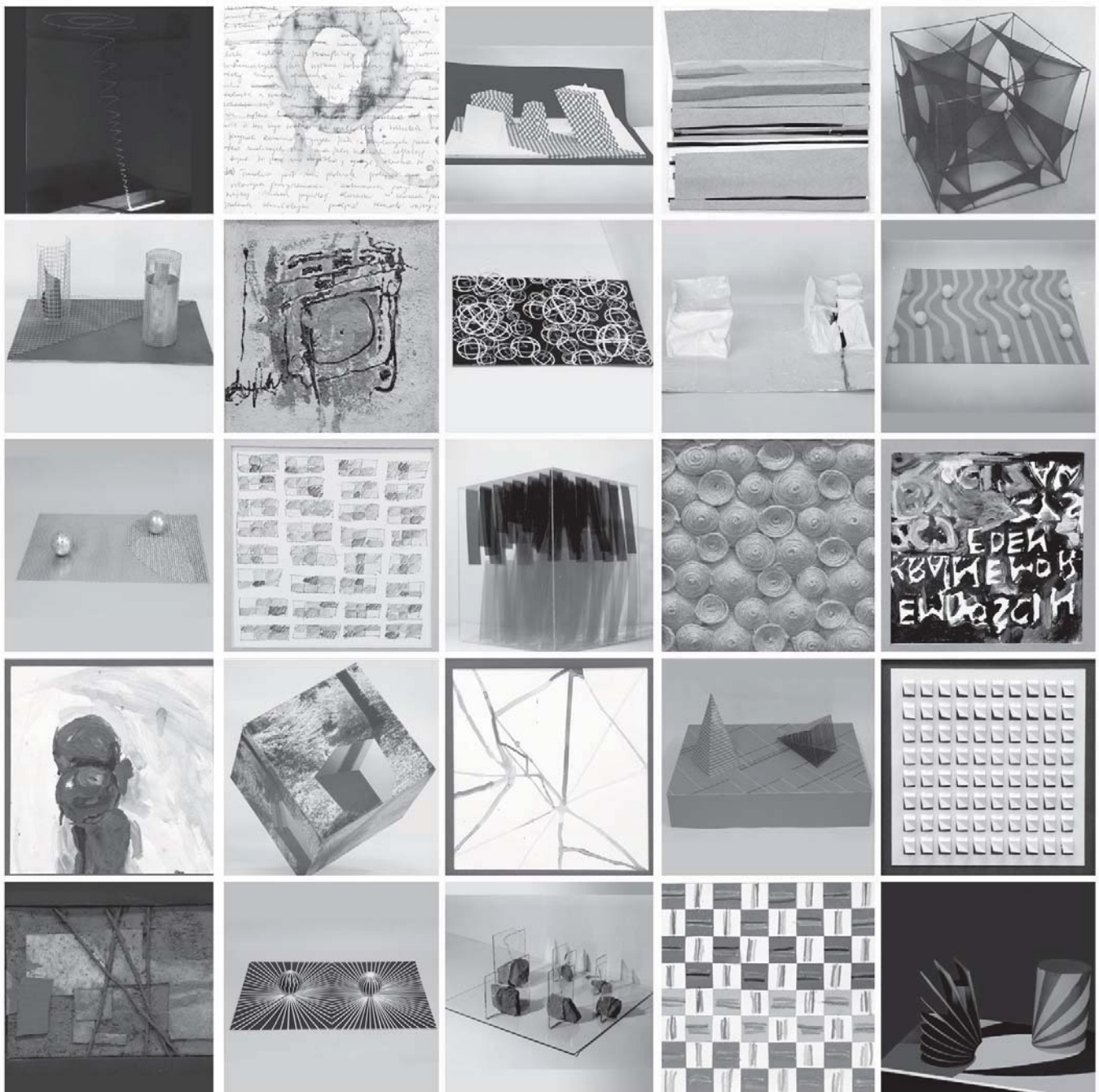
Szczytowy okres rozwoju kompozycji to lata 60. i 70. ubiegłego wieku. Szczególnie wysoki poziom osiągnęła na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu w pracowni prof. Józefa Kozłowskiego, której miałem zaszczyt być słuchaczem. Pracownia ta, jako jedyna w Polsce, doczekała się odrębnej monografii (poświęcono jej cały numer miesięcznika “Projekt”). Toruńska kompozycja to sześciomiesięczny kurs, w pełni obejmujący wszelkie aspekty zagadnienia, od ćwiczeń wprowadzających do praktycznego zastosowania, np. propedeuty-

ki koloru na bryle – ważne zagadnienie w kształceniu projektantów.

“Kompozycja Brył i Płaszczyzn” na Wzornictwie Politechniki Koszalińskiej istnieje od chwili powołania kierunku. Obejmuje, niestety, tylko część zagadnień formalnych. Niektóre, jak “forma otwarta i zamknięta”, zostały pominięte z powodu niewielkiej przydatności w projektowaniu plastycznym (bardziej odnosi się do technik warsztatowych), bądź też z powodu skrócenia kursu i czasochłonności wykonania (“motywy powtarzalne w przestrzeni”). Z powyższych powodów nie kształci się również kompozycji w technikach multimedialnych.

Pracownia kompozycji zorganizowała pięć wystaw, prezentujących prace studentów w Koszalinie, Szczecinku i w Toruniu, gdzie cieszyła się dużym zainteresowaniem. Prezentowała się również na wszystkich dorocznych wystawach Koszalińskiego Wzornictwa.

Stanisław Wolski

-dźbło trawy i kropla rosy

Przemysław Jan Majchrzak, student Instytutu Wzornictwa, został w czerwcu laureatem ogólnoeuropejskiego konkursu "Student Lighting Design Awards" za projekt i prototyp stojącej lampy "The Leaf of Grass". Nazwa projektu zdradza inspirację liściem – żdźbłem trawy. Ta właśnie lampa została wybrana spośród 200 prac nadesłanych przez studentów z całej Europy.

Konkurs organizowany jest co-rocennie przez brytyjskie stowarzyszenie The Lighting Association. Od kilkunastu lat konkurs adresowany jest do studentów szkół projektowych z całej Europy.

Zawsze interesował się rysunkiem, formą i kształtem przedmiotów, chciał je zmieniać. Dlatego wybrał studia na kierunku wzornictwo przemysłowe.

Oprócz prac wykonanych podczas studiów w Instytucie Wzornictwa na Politechnice Koszalińskiej, wykonywał też prace podczas półrocznego pobytu w Finlandii, na stypendium otrzymanym w ramach programu wymiany studentów Unii Europejskiej – Socrates.

Lampa która odniosła sukces na konkursie w Wielkiej Brytanii była pracą semestralną i powstała w pracowni projektowej pod kierunkiem prof. Tomasza Matuszewskiego i asystentki mgr Anetty Kazimierskiej.

Dyplom

foto Przemysław Jan Majchrzak

Jak wyjaśnia autor – pomysł lampy narodził się tradycyjnie, praktycznie od zera – zaczynając od szkiców, a kończąc na prototypie. Inspiracją była natura – żdźbło trawy, a właściwie kropla rosy, która spływa po tym żdźbłe trawy. Analiza kształtu i proporcji przełożona została na przedmiot użytkowy, powstał prototyp z materiału zastępczego – był to model papierowy w skali 1:1, bardzo przydatny do zbudowania właściwego prototypu ze stali nierdzewnej. Ważnym aspektem projektowania było opracowanie takiej konstrukcji lampy, aby można ją w łatwy sposób produkować.

Informacja o konkursie dotarła do Instytutu Wzornictwa przy Politechnice Koszalińskiej za pośrednictwem studenta, który studiował kilka miesięcy na jednej z brytyjskich uczelni, i dzięki temu praca semestralna powędrowała na ten konkurs.

Jako nagrodę w konkursie Przemysław Majchrzak otrzymał 1500 funtów, a uczelnia 500 funtów. Zdobyl uznanie w branży oświetleniowej jako młody projektant, co niewątpliwie

Przemysław Majchrzak i konkursowa lampa

ułatwi mu start zawodowy. Otrzymał propozycję pracy w Instytucie Wzornictwa w charakterze asystenta.

AM

foto Paul Tristram

Dziekan Wydziału Mechanicznego zaprasza wszystkich chętnych do wzięcia udziału w konkursie na logo wydziału. Zapoznanie się z poniższą publikacją powinno ułatwić podjęcie trudu projektowego. Konkurs zostanie ogłoszony wkrótce. Szczegółowe zasady konkursu zostaną określone przez Wydział Mechaniczny i wywieszone na tablicach ogłoszeń.

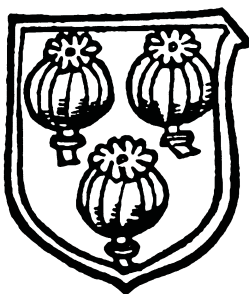
ZNAK-LOGO-LOGOTYP

WSTĘP DO PROJEKTOWANIA

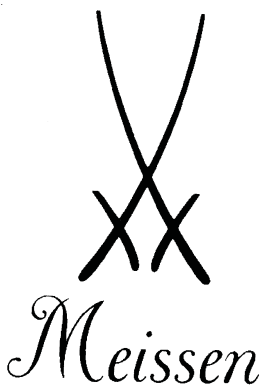
Jeżeli znajdziemy się w obcym dla nas miejscu, gdzieś, gdzie nasza znajomość języka nie da nam możliwości poznania otoczenia, pierwszym komunikatem który odczytamy, będzie obraz-piktogram, potem dopiero litera.

Monogram królewski

Znak drukarni
Mohnkopf-Druckerei

Znak porcelany
miśnieńskiej

Inną grupą znaków, ściśle związaną z piktogramem, jest grupa znaków firmowych – logo. Logo najczęściej jest, lub powinno być, związane bezpośrednio z działalnością firm, ich

Pierwsze oznaczenia wyrobów, a potem firm, pojawiły się już w zamierzchłych czasach, wraz z rozwojem rzemiosła i handlu. Pierwsze znaki pojawiły się na antycznych wyrobach, takich jak ceramika, tkaniny, lampy, wyroby złotnicze, czy meble i wraz z nimi wędrowały w świat, rozpowszechniając dobrą lub złą markę rzemieślnika. Najczęściej były to symbole lub skróty z pierwszych liter nazwy wykonawców.

W późniejszych czasach rzemieślnik czy nadawca wiadomości mógł być zidentyfikowany poprzez herb, napis lub nazwisko, czyli przez monogram.

Od wielu lat jednym z podstawowych zadań, stawianych projektantom wzornictwa, w szczególności grafikom i projektantom komunikacji wizualnej, jest zaprojektowanie znaku o konkretnej treści obrazowej. Podstawowym znakiem spotykanym w naszym najbliższym otoczeniu są piktogramy, czyli znaki bez treści tek-

stowej (literniczej), natomiast dużym zasobem treści przedstawionej za pomocą, najczęściej dwukolorowego, umownego symbolu-znaku. Spotykamy je w instytucjach użyteczności publicznej, takich jak dworce, szpitale, poczty, banki, urzędy. W przestrzeni architektonicznej miast piktogramy nakierowują nas na instytucje lub obiekty kulturalne, turystyczne np. muzeum, park, zabytek.

zapleczem historycznym lub symbolem, przyjętym przez firmę jako reprezentanta.

Często znaki sprzężone są z nazwą firmy, ale w niektórych przypadkach nie zawsze nazwa lub działalność firmy jest jednoznaczna z symbolem firmy, np. Pelikan, PKO. S.A.

Logo musi spełniać warunki wyważenia kompozycji graficznej elementów w nim użytych, informacji treściowej i obrazowej, integracji z typografią i mieć przewidziane możliwości zaistnienia w różnych wariantach czytelności znaku, jako formy wielokolorowej, jednokolorowej i w różnej skali.

Grupę pokrewną logo, lecz bazującą na typografii (słowie) jest grupa logotypów. Są to formy graficzne, które można również usłyszeć, wyartykułować i przez to łatwiej zapamiętać.

Często zdarza się, że zestaw liter w logo jest zupełnie przypadkowy, a po odpowiedniej transformacji i promocji, staje się poszukiwaną marką na rynku.

Logo musi walczyć o swoje miejsce, głównie poprzez bardzo charakterystyczną, łatwo zapamiętywalną formę.

We wszystkich wypadkach należy przewidzieć zaistnienie znaku na różnych nośnikach identyfikacji, czy na tych używanych w korespondencji codziennej, nadruku na flagach, koszulkach, na gadżetach, czy napisach na samochodach i bannerach. Podsumowując – logotyp musi mieć

przewidzianą formę znaku o wielkości podstawy ok. 1–2 cm (w wypadku np. nadruku na długopis) oraz formatu, pasującego np. do aranżacji flagi 3 m × 1 m.

Znaki utworzone głównie na rozwiązaniu litericznym, mogą wspólnie tworzyć logotyp firmy, uczelni, zgromadzenia, partii itp. Najczęściej charakteryzują one w sposób wrażeniowy, propagandowy, działalność firmy, lub zawierają element tłumaczący nazwę.

Logotyp może tworzyć wzór przypadkowo powiązanych ze sobą liter, np. WBiŚ, pierwszych liter skrótu, np. IBM, a w niektórych przypadkach może tworzyć tzw. akronim, czyli skrót czytany tak, jak wyraz, np. IKEA, PiS.

W przypadku logotypu, a w przypadku akronimu w szczególności, uzyskujemy przewagę fonetyczną nad logo, gdyż możemy je przeczytać, a co za tym idzie, uzyskać wysoką wartość promocyjną znaku.

dr Monika Zawierowska-Łozińska
Pracownia Podstaw Komunikacji Wizualnej
Instytutu Wzornictwa Politechniki Koszalińskiej

„Działaj lokalnie” – szansą dla aktywnych

„Działaj lokalnie” – to program grantowy, służący aktywizacji mieszkańców wokół rozwiązywania lokalnych problemów. Program istnieje od 2000 roku. Dotychczas, w ramach jego sześcioletniej aktywności, sfinansowano już 1433 projekty na łączną kwotę 9 200 000 złotych. Od stycznia 2007 roku program „Działaj lokalnie” będzie realizowany na terenie pomorza środkowego. Instytucją, która będzie wdrażała go w naszym regionie, a jednocześnie spełniała rolę Lokalnej Organizacji Grantowej, będzie **Fundacja „Nauka dla Środowiska”**.

Fundacja „Nauka dla Środowiska” jest niezależną organizacją pozarządową, skupiającą środowisko akademickie, lokalnych liderów, miłośników przyrody oraz wszystkich tych, którzy chcą działać na rzecz społeczności lokalnej. Celem Fundacji jest wdrażanie idei zrównoważonego rozwoju, zgodnie z maksymą „Myśl globalnie, działaj lokalnie”. Działacze organizacji cenią sobie efektywność, otwartość, dynamikę, a także innowacyjne pomysły. W swojej aktywności starają się odpowiadać na lokalne potrzeby, poprzez poszukiwanie niekonwencjonalnych rozwiązań mniej lub bardziej skomplikowanych problemów przyrodniczych i społecznych.

Jednym z najnowszych wyzwań Fundacji jest jej udział w programie „Działaj lokalnie”. Fundacja wygrała bowiem ogólnopolski konkurs, skierowany do organizacji pozarządowych, na powołanie Lokalnej Organizacji Grantowej. W ramach programu zadania Fundacji polegać będą na prowadzeniu lokalnych konkursów grantowych i przyznawaniu dotacji różnym organizacjom pozarządowym oraz inicjatywom obywatelskim, podejmowanym w regionie dziesięciu gmin pomorza środkowego – tj. w gminach Bobolice, Polanów, Sianów, Będzino, Biesiekierz, Manowo, Mielno, Świeszyno, Tychowo, Malechowo oraz Białą Bór.

Na terenie tych gmin Fundacja „Nauka dla Środowiska” sfinansuje projekty kulturalno-edukacyjne, promujące turystykę i przedsiębiorczość, jak i te nastawione na podtrzymywanie lokalnych tradycji. Wspólnym mianownikiem wspieranych inicjatyw będzie zawsze lokalna aktywność. Pragniemy zaprosić wszystkich zainteresowanych do udziału w Programie „Działaj lokalnie” i zachęcić do zgłaszania się do nas i podejmowania aktywności w swoich „małych ojczyznach”. Więcej informacji na stronach: www.dzialajlokalnie.pl oraz www.ndsfund.org

Piotr Jaśkiewicz, Fundacja „Nauka dla Środowiska”

Międzynarodowa wymiana młodzieżowa – Turcja, Ankara

W dniach 22–30 września 2006 r. grupa aktywnych i ciekawych życia dziewcząt reprezentujących Politechnikę Koszalińską, wspólnie z przedstawicielami pięciu innych państw europejskich, uczestniczyła w proekologicznej wymianie międzynarodowej pt.: **Different Countries, Cultures But Common Environment**. Miejscem tego interkulturowego spotkania była przepiękna stolica Turcji – Ankara, a dokładnie – Turkish Law Institute na tamtejszym Uniwersytecie. Inicjatorem i jednocześnie organizacją partnerską projektu była młoda jednostka pozarządowa – **Fundacja „Nauka dla Środowiska”**. Organizacja ta działa w regionie województwa zachodniopomorskiego od blisko trzech lat i już na trwałe wpięła się w klimat naszej uczelni, poprzez liczne działania na rzecz studentów i nie tylko. W wymianie międzynarodowej uczestniczyły trzy aktywne studentki Politechniki Koszalińskiej oraz Uniwersytetu Szczecińskiego. Środki na realizację naszych działań uzyskaliśmy ze Wspólnotowego Programu Młodzież (Akcja 1).

Projekt pt.: *Different Countries, Cultures But Common Environment* to przedsięwzięcie, dzięki któremu mogliśmy wyjechać do egzotycznej Turcji i porozmawiać o problemach ekologicznych, z jakimi borykają się kraje europejskie. Spotkanie to bowiem angażowało, obok naszej grupy, pięć innych zespołów pochodzących z różnych części Europy – z Czech, Rumunii, Włoch, Hiszpanii oraz Turcji. W trakcie wymiany czas upływał nam głównie na dyskusjach i zajęciach warsztatowych, dotyczących problemów środowiskowych oraz kwestii związanych z pojęciem zrównoważonego rozwoju. Wieczorami brałyśmy udział w sesjach ewaluacyjnych, wieczorkach międzykulturowych, zabawach integracyjnych i dyskusjach, podczas których wspólnie omawialiśmy problemy środowiskowe, dotyczące za-

równy Turcję, jak i „nasze podwórko”. Obok możliwości podzielenia się zainteresowaniami i doświadczeniami związanymi z ochroną środowiska i naukami przyrodniczymi, spotkanie to było dla nas także okazją na wspólną naukę o odmiennych kulturach, tradycjach, religiach, życiu codziennym czy aktualnych trendach kulinarnych, występujących w każdym z uczestniczących w projekcie państw. Dzięki temu, że wspólnie uczyliśmy się, dyskutowaliśmy, czy po prostu spędzaliśmy czas wolny, mogliśmy rozwinąć nowe umiejętności, przełamać nasze wewnętrzne bariery językowe oraz rozwiązać wszelkie stereotypy dotyczące innych narodowości.

Małgorzata Czerwińska

Koordynatorem przedsięwzięcia ze strony polskiej była Małgorzata Czerwińska (pośrodku zdjęcia) – pracownik naukowo-dydaktyczny Wydziału Ekonomii i Zarządzania i jednocześnie aktywny działacz Fundacji

Festiwal Nauki

**VI ZACHODNIOPOMORSKI
FESTIWAL NAUKI**
w Szczecinie i Koszalinie

VI Zachodniopomorski Festiwal Nauki w Szczecinie i Koszalinie odbył się w dniach 16 do 22 września 2006 r., przy czym dzień 16 września był Ogólnopolskim Dniem Nauki. W programie festiwalu przewidziano bogatą ofertę spotkań w uczelniach i placówkach naukowych, głównie dla młodzieży gimnazjalnej i licealnej. Odbyły się wykłady, zajęcia laboratoryjne, pokazy w i wystawy, a także wycieczki i zajęcia terenowe. Wykładowcy ze Szczecina przeprowadzili wykłady w Politechnice Koszalińskiej, a wykładowcy z Koszalina w uczelniach w Szczecinie.

Największym powodzeniem w Politechnice Koszalińskiej cieszyły się pokazy zorganizowane przez dr. Tomasza Suszko i mgr. inż. Adama Gilewicza z Katedry Fizyki. Pokazy dotyczyły wybranych zjawisk fizycznych, takich jak: wyładowania elektryczne w gazach, swobodne spadanie ciał w próżni, oddziaływanie elektronów z polem magnetycznym, rezonans mechaniczny, rozczepienie światła. Na te pokazy przybyło łącznie około 200 uczniów z I LO oraz Zespołu Szkół nr 3 w Koszalinie.

Powodzeniem wśród najmłodszych cieszyły się, tradycyjnie już, pokazy w Katedrze Biologii Środowiskowej, prowadzone przez dr Magdalenę Lam-

part-Kałużniacką – tematem pokazów była czystość wód i bioróżnorodność.

Atrakcją Festiwalu Nauki były również wycieczki krajobrazowe. Wycieczkę pn. „Renaturyzację dolin rzecznych”, na mokradło Pyska, zorganizował prof. T. Heese z uczniami z I LO im. St. Dubois. Na inną wycieczkę do Łaz koło Koszalina udało się około 70 uczniów z nauczycielami z Gimnazjum w Drawsku Pomorskim.

Ponadto w wykładach, które odbyły się w aulach przy ul. Śniadeckich i ul. Kwiatkowskiego, uczestniczyło łącznie około 200 osób, głównie byli to uczniowie szkół.
(AM)

*Prof. Jerzy Stelmach
z Uniwersytetu Szczecińskiego – wykład
„Podróże w czasie z punktu widzenia fizyki”*

Pokazy w salach Katedry Fizyki

Juwenalia 2006... Czy może być jeszcze lepiej?

Organizacja tegorocznych Juwenaliów na Politechnice Koszalińskiej spełniła oczekiwania nawet najbardziej wymagającej braci studenckiej. Po pierwsze, dopisała pogoda, co w przypadku tego typu imprez jest zawsze połową sukcesu. Jak się później okazało, był to najcieplejszy tydzień w maju. Po drugie, studenci pokazali wszystkim mieszkańcom Koszaliny, że potrafią się bawić tak jak na Tydzień Kultury Studenckiej przystało.

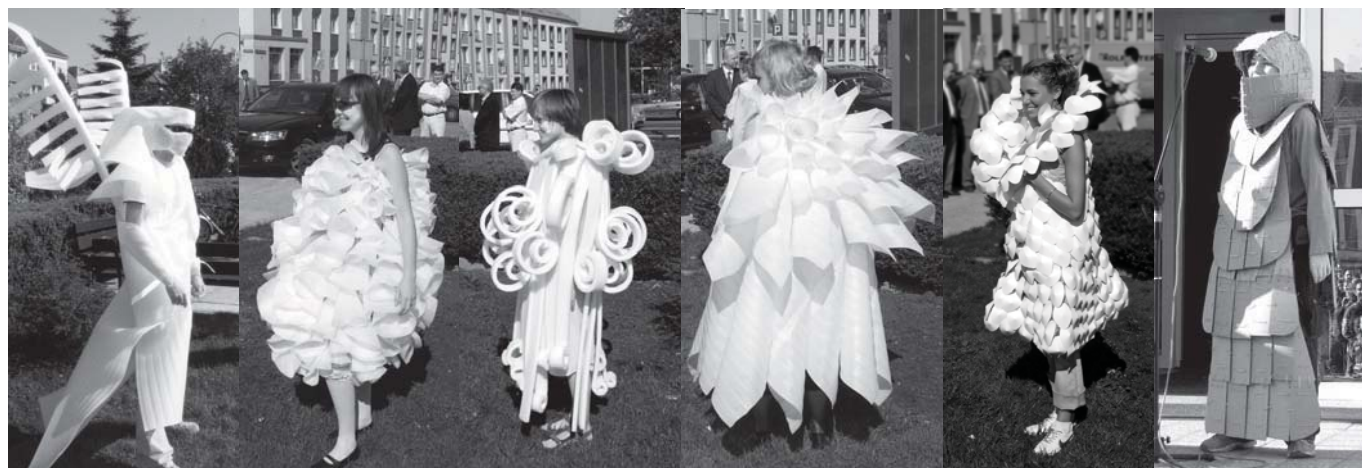
Po raz pierwszy Juwenalia rozpoczęły się w środę, a nie jak to wcześniej bywało w poniedziałek. Jeśli doliczymy do tego wtorkowe „przedbiegi”, to żacy z politechniki bawili się przez równe sześć dni. Uroczystego otwarcia tej imprezy dokonał JM Rektor prof. Tomasz Krzyżyński, a klucz do bram miasta przekazał studentom, na ten czas, prezydent Mirosław Mikietyński. Parlament Studentów, organizator 28. TKS-ów, zadbał o to, aby na osiedlu akademickim wszyscy bawili się doskonale. Przeprowadzono kilkanaście konkursów, pokazów i wydarzeń sportowych. Na szczególną uwagę zasłużyły, kultowe już, Regaty na Dzierżęcince w Parku Księżąt Pomorskich, w których udział wzięła liczna grupa amatorów żeglugi rzecznej.

Studentom podobał się z pewnością dobór zespołów, które zagrały na scenie rozstawionej przy akademikach. Wystąpili m.in.: Boys, Ivona, Jamal i T. Love. Z kolei po koncertach żacy bawili się w klubach studenckich. Jednak, wszystko co dobre szybko się kończy. Za kilka miesięcy będą kolejne Juwenalia. Organizatorów czeka trudne zadanie, gdyż poprzeczka została ustawiona dość wysoko. Miejmy jednak nadzieję, że sprostają oni temu wyzwaniu i wszyscy będą bawić się znów znakomicie.

Piotr Zaczek, zdjęcia Sławomir Mlazga

Karolina Gikowlaw – przewodnicząca PSPK, przejmuje władzę w imieniu studentów, z lewej prezydent miasta – Mirosław Mikietyński, z prawej rektor – prof. Tomasz Krzyżyński

Kreślarnia na topie

O klubie studenckim „Kreślarnia”, zdrobniale nazywanym „Kreską”, znów zrobiło się głośno po ogłoszeniu rankingu w ogólnopolskim miesięczniku studenckim „Dlaczego”. W klasyfikacji na najlepszy klub zajął on wysokie drugie miejsce, ustępując jedynie „Stodole” na Politechnice Warszawskiej.

Celem tego rankingu było wyłonienie najlepszych, popularnych i kultowych lokali studenckich w kraju. Miesięcznik brał przede wszystkim pod uwagę te kluby, które przez brać studencką odwiedzane są najczęściej, same zwykle organizują koncerty, a ceny są przyjazne dla kieszeni studenta.

Wyróżnienie tym większe, gdyż zbiegło się ono z obchodami 20-lecia istnienia „Kreślarni”. Gazeta doceniła ten klub za organizację takich imprez jak: *Studencki Reggae Festiwal*, *Hanza Jazz Festiwal* oraz koncerty zespołów: *Hey*, *Pidżama Porno*, *Raz Dwa Trzy*, *Kaliber 44*, *Pogodno*, *Paprika Korps*. W „Kreślarni” występowali również soliści, tacy jak Sidney Polak czy Fisz. W sumie klub ten może pomieścić 450 osób; liczba ta po wakacjach znacznie się zwiększyła po przeprowadzonym w lokalu remoncie. Dwa poziomy zapewniają studentom wybór klimatu zabawy. Na dole znajduje się pub, a na górze sala koncertowa. Oprócz koncertów i dyskotek dodatkowymi atrakcjami są organizowane konkursy karaoke. Można też zmierzyć się w rozgrywkach w bilard, piłkarzyków czy rzutki. Natomiast miłośnicy piłki nożnej mogą oglądać mecze na wielkim ekranie. Lokal gwarantuje również ciepłe posiłki.

Wszystko to złożyło się na tak wysokie miejsce w rankingu. Ocena była całkowicie obiektywna. – Nie wiedzieliśmy nic o tym, że taka klasyfikacja jest przeprowadzana. Dowiedzieliśmy się później, że oceny dokonał specjalny anonimowy wysłannik z miesięcznika „Dlaczego” – powiedział obecny wiceprezes klubu Krzysztof Głowacki.

Zatem nie pozostaje nam nic innego jak życzyć „Kreślarni”, aby znalazła się na samym szczycie tego rankingu w przyszłym roku.

Tegoroczny Top10 klubów studenckich według miesięcznika „Dlaczego” wygląda następująco:

1. Stodoła (Politechnika Warszawska) – 39 pkt.
2. **Kreślarnia (Politechnika Koszalińska) – 36 pkt.**
3. Kwadrat (Politechnika Krakowska) – 35 pkt.
4. Żaczek (Uniwersytet Jagielloński) – 34 pkt.
5. Park (Szkoła Główna Handlowa) – 33,5 pkt.
6. Tawerna (Politechnika Wrocławska) – 33 pkt.
7. Bukszpryt (Akademia Morska w Gdyni) – 30,5 pkt.
8. Karlik (Akademia Górniczo-Hutnicza) – 30 pkt.
9. i-club (PWSZ w Elblągu) – 29 pkt.
10. Aula (Politechnika Radomska) – 28 pkt.

Piotr Zaczek

Akademicki Klub Szachowy „Hetman” – Politechnika Koszalińska

Mistrzyni Świata po raz drugi

Utalentowana zawodniczka i wychowanka Akademickiego Klubu Szachowego „Hetman” Politechnika Koszalińska – Klaudia Kulon, została po raz drugi szachową mistrzynią świata w swojej klasie. W dniach 18–29.10.2006 w Batumi w Gruzji odbyły się Mistrzostwa Świata Juniorów do lat 10, 12, 14, 16, 18. Polscy juniorzy odnieśli olbrzymi sukces! – zdobyli dwa złote i jeden srebrny medal. Klaudia Kulon triumfowała tym razem w klasie do lat 14; przed dwoma laty triumfowała w rywalizacji do lat 12 na Mistrzostwach Świata w Grecji.

W Batumi potwierdziła swój nieprzeciętny talent. Od początku rywalizacji w grupie wiekowej do lat 14 plasowała się w ścisłej czołówce. Na półmetku turnieju zajmowała drugą lokatę z bilansem 5 zwycięstw i 1 porażką. Finisz był znakomity. W 7. rundzie pokonała liderkę – Yu Hualin z Chin. Następnie był remis z Gruzinką Ketii Tsatsalaszwili, wygrana z mistrzynią FIDE Irine Sukandar Kharisma, remis z Pon N Krithika (obie Indonezja), a na koniec turnieju wygrana z Kathariną Newrklą (Austria). W 11. rundach zdobyła 9 punktów, tyle samo co Ukrainka Maria Muzyczuk, która jako jedyna pokonała szachistkę „Hetmana”. W punktacji pomocniczej górą była jednak Klaudia Kulon.

Przygoda Klaudii zaczęła się, kiedy nakłonił ją przez swojego ojca, amatora szachów, zapisać się do kółka szachowego w szkole. Jako siedmioletnia wtedy uczennica pierwszej klasy Szkoły Podstawowej nr 6 w Koszalinie ujawniła swój talent szachowy, i przez pierwsze trzy lata była trenowana przez Andrzeja Małyszki. Później, w wieku 10 lat stała się zawodniczką naszego klubu. Przez rok trenował ją Henryk Węgrowski.

Pierwszym medalem Klaudii było złoto na mistrzostwach Polski. Zdobyła je w kategorii dziewcząt do lat 10. W życiu Klaudii pojawił się kolejny trener – Piotr Mickiewicz, i kolejne sukcesy. Mając 11 lat została brązową medalistką mistrzostw Polski, rok później mistrzynią Polski w kategorii dziewcząt do lat 12. Wysokie szóste miejsce zdobyła następnie na mistrzostwach Europy, a już w kilka miesięcy później została mistrzynią świata. O jej wielkim talencie świadczy, że po dwóch latach sukces ten powtórzyła jeszcze raz.

Na drodze do sukcesów Klaudii wspierają rodzice i otoczenie, o czym Ona sama powiedziała naszej lokalnej gazecie „Głos Koszaliński”: – *Zawsze mogłam liczyć na wsparcie rodziców. Kiedy miałam słabsze wyniki, mobilizowali mnie i podnosili na duchu, wierzyli we mnie. – No i oczywiście nie by się nie udało, gdyby nie trener Piotr Mickiewicz, poprzedni trenerzy, klub oraz wsparcie szkoły. Wiadomo, że trzeba dużo pracy, żeby osiągać sukcesy w sporcie, a to często odbywa się kosztem szkoły. Jednak mam bardzo wyrozumiałych nauczycieli w Gimnazjum nr 9. Po zdobyciu po raz drugi mistrzostwa świata jestem jeszcze w szoku i nie myślę o planach na przyszłość. Wiem jednak, że do matury moje życie będzie związane z szachami.*

AM

foto Waldemar Rydzewski

Klaudia Kulon na mistrzostwach świata – zdjęcie ze strony internetowej „Media Indonesia Online”

III sezon w ekstraklasie

Piłkarki ręczne Klubu Uczelnianego AZS Politechnika Koszalińska w drugim sezonie gry w ekstraklasie piłki ręcznej kobiet, tj. w sezonie 2005/2006, zajęły na 12 drużyn występujących na tym najwyższym szczeblu rozgrywek – 6 miejsce. Jest to najwyższe miejsce w grach zespołowych drużyn pochodzących z Koszalina. Przypomnijmy, że po sezonie 2004/2005 nasza drużyna wówczas jako beniaminek, także na 12 drużyn, zajęła miejsce 9.

Począwszy od 14 lipca br. nasze zawodniczki rozpoczęły przygotowania do rozgrywek sezonu 2006/2007 – który będzie trzecim kolejnym sezonem gry naszych dziewcząt w zespole ekstraklasy. Jest to ogromne osiągnięcie zawodniczek, trenerów, kierownictwa Autonomicznej Sekcji Piłki Ręcznej Kobiet naszego klubu, a także władz Politechniki Koszalińskiej.

Biorąc pod uwagę skład naszej drużyny, występującej w ekstraklasie w sezonie 2005/2006, tylko 3 zawodniczki nie są lub nie były studentkami, a wszystkie pozostałe studiuje na trudnych, technicznych kierunkach. Warto więc przypominać, że nasza drużyna ma charakter akademicki. Obecnie studia doktoranckie rozpoczęły Ilona Hauzer i Joanna Chmiel; na kierunku „inżynieria środowiska” studiuje Małgorzata Pokorowska, Kamila Sudnik, Marta Szostakowska, Aleksandra Kobylecka, Anna Żołyniak, Marta Goraj i Iwona Szafulska; na kierunku „budownictwo” studiuje Marta Derendarz i Dominika Stroiń-

ska, a na kierunku „technika rolno i leśna – Dorota Skipor i Ada Omelańczuk. Ilona Hauzer została wytypowana do zaszczytnej nagrody Primus Inter Pares. Ponadto Joanna Dworaczyk po ukończeniu studiów pracuje w naszej Uczelni na etacie asystenta i realizuje pracę doktorską. Przypomnijmy więc, że kilkanaście dziewcząt – zawodniczek ukończyło studia, a Anna Błazejewska była stypendystką naukową ministra edukacji.

Dzięki naszym staraniom, działaczy KU AZS Autonomicznej Sekcji Piłki Ręcznej Kobiet, z nowym rokiem akademickim podjęły studia na naszej Uczelni nowe zawodniczki – tegoroczne maturzystki; są to maturzystka z Kwidzyna Natalia Borkowska (lewoskrzydłowa) – która studiuje w Instytucie Neofilologii na kierunku „anglistyka” oraz Katarzyna Cieśla (prawoskrzydłowa), która studiuje na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska. Kadre zespołu – wg stanu obecnego, uzupełniła jeszcze rozgrywająca, absolwentka Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu – Maja Zienkiewicz. Niestety nie gra już w naszym zespole reprezentantka Białorusi Kristina Svatko, z którą nie udało się osiągnąć kompromisu w sprawie kontraktu, oraz kapitan drużyny w dwóch ostatnich sezonach – Sylwia Pocięcha, która wyjechała do Niemiec.

Niestety, także w sezonie 2006/2007 nie zobaczymy w naszej drużynie wielokrotnej reprezentantki kraju, zawodniczki wybitnej, która wygrała w roku 2005 plebiscyt na najlepszego sportowca regionu Środkowego Pomorza – Joanny Dworaczyk, co jest związane z jej macierzyństwem. Zatem uczciwie oceniając według obecnego stanu kadrowego, powtórzenie naszego sukcesu po sezonie 2006/2007 będzie bardzo trudne, o ile nie nastąpią dodatkowe wzmocnienia. Niestety dodatkowe wzmocnienia zespołu to znaczące środki finansowe, o które jak wiadomo jest bardzo trudno.

Po pierwszej rundzie sezonu 2006/2007 zespół nasz zajmuje 8. miejsce na 12 drużyn w ekstraklasie.

*Prezes KU AZS PK
prof. Tadeusz Piecuch*

Drużyna Klubu Uczelnianego AZS Politechnika Koszalińska gra III. sezon w ekstraklasie piłki ręcznej kobiet

Od lewej - rząd górny: Arkadiusz Markiewicz - trener odnowy biologicznej, Marta Szostakowska, Dorota Skipor, Iwona Pabich, Dominika Stroińska, Ewa Jarzyna, Iwona Szafulska, Marta Goraj, Aleksandra Kobyłecka, Katarzyna Cieśla, Maja Zienkiewicz; Waldemar Szafulski - pierwszy trener; rząd dolny: Kamila Sudnik, Anna Żołyniak, Joanna Chmiel, Dorota Czekaj, Natalia Borowska, Ilona Hauzer

Juwenalia 2006

